THE CHURCH WEEKLY

വാല്യം 13 | 1959 മെയ് 31 | ലക്കം 21

Thought for the Week

What light is to the eyes, what air is to the lungs, what love is to the heart, liberty is to the soul of man.

Ingersoll.

വിഷയവിവരം

1. സഭയും മെഡിക്കൽ മിഷ്യനും യുവാക്കന്മാരും—എഡിറ്റോറിയൽ
2. അസൂയയ്ക്കു മരുന്നുണ്ടോ? എം. കുര്യൻ
3. റോമാസഭ കൂട്ടിച്ചേർത്ത സംഗതികൾ—റവ. പോൾ വറുഗീസ്
4. ക്രിസ്തുവിൻെറ ഏകസ്വഭാവം റവ. ഡോ. വി. സി. സാമുവൽ
5. അനുഭവത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ക്രിസ്തീയവിശ്വാസം എം. തൊമ്മൻ
6. വേദവായനക്കുറിപ്പുകൾ
The church's Frontiers Rt. Rev. Alexander Theophilus

ചർച്ച് വീക്കിലി വരിസംഖ്യ

	രൂ.	ന പൈ
...വർഷത്തേക്ക്	6	
...മാസത്തേക്ക്	3	
...പ്രതി		13
...വെളിയിൽ	8	

മാനേജർ
ചർച്ച് വീക്കിലി
കോട്ടയം

സഭയും മെഡിക്കൽ മിഷ്യനും യുവാക്കന്മാരും

മലങ്കര സുറിയാനിസഭയിലെ യുവജനങ്ങൾ കൂട്ടതലായി രാഷ്ട്രീയവും, സാമുദായികവും ദേശീയവുമായ പൊതുജനസേവനങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ബോധനം പത്തനംതിട്ടവച്ചു നടന്ന യൂത്ത് മൂവ്മെൻറ് വാർഷികസമ്മേളനത്തിലെ പല പ്രസംഗങ്ങളിലും കേൾക്കുകയുണ്ടായി. നി. വ. ദി. ശ്രീ മാർ ക്ലീമ്മീസ് മെത്രാപ്പോലീത്താ തിരുമേനിയുടെ പ്രസംഗത്തിൽ ആ കാര്യം പ്രത്യേകം ഊന്നിപ്പറഞ്ഞിരുന്നു. കേവലം ഒരു പ്രസംഗം നടത്തിപ്പോരണമെന്നുമാത്രമുള്ള ഒരു ചുമതലാനിർവ്വഹണത്തിൽ പെട്ടതായിരുന്നില്ല തിരുമേനിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആ ഉൽബോധനമെന്ന് തിരുമേനിയെ അടുത്തറിയാവുന്നവർക്ക് ബോദ്ധ്യമുള്ള ഒരു സംഗതിയാണ്. കഴിവും യോഗ്യതയുമുള്ളവരെ കണ്ടുപിടിച്ച് ഇങ്ങനെയുള്ള വിവിധ സേവനരംഗങ്ങളിൽ പ്രോത്സാഹനവും ധൈര്യവും പ്രചോദനവും നൽകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു തിരുമേനിയാണദ്ദേഹം. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിൽനിന്ന് ആ ഉൽബോധനം സ്വാഭാവികമായി പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ട ഒന്നായിരുന്നു. തിരുമേനിയുടെ ഭദ്രാസനത്തിൽനിന്ന് തന്നെ സാമുദായികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ രംഗങ്ങളിൽ നേതൃത്വം നൽകുന്ന ഒന്നിലധികംപേർ ഉണ്ടെന്നു മലങ്കരസുറിയാനിസഭയ്ക്കു അഭിമാനിക്കാവുന്നതാണ്. സർവ്വശ്രീ വി. ഒ. മർക്കോസ്, വി. ഒ. എബ്രഹാം, തിരുമേനിയുടെ സ്വന്തം സഹോദരൻ വയലാറ്റിലുള്ളവരുൾപ്പെടെ പലരെയും അങ്ങനെ ചൂണ്ടിക്കാണിവാൻ കഴിയും. മററു ചില ഭദ്രാസനങ്ങളിൽനിന്നും പൊതുജീവിതരംഗങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഏതാനും പേർ നമുക്കുണ്ട്. കേരളത്തിലെ എം. എൽ. എ മാരുടെമൊത്തസംഖ്യ (നോമിനേററഡ് മെമ്പറുൾപ്പടെ) 128 ആണ്. ഒന്നരക്കോടി ജനങ്ങളിൽ ഏതാണ്ട് പത്തു ലക്ഷത്തോടടുത്തു നമുക്കും ജനസംഖ്യയുണ്ടെന്നു ഒരു കണക്കു കേൾക്കാറുണ്ട്. അങ്ങനെയെങ്കിൽ നമ്മുടെ പൊതുജീവിതകർത്തവ്യത്തിൽ നാം പിന്നോക്കമാണ് നിൽക്കുന്നതെന്ന് പറയാൻ കഴിയും. വിദ്യാഭ്യാസമൊ കഴിവോ, സംസ്കാരമൊ, സ്വാധീനമോ പരിഗണിച്ചാൽ ഇപ്പോഴുള്ളതിൽ കൂടുതൽ എം. എൽ. എ. മാർ നിയമസഭയിൽ സുറിയാനിസഭയിൽനിന്നുണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്. സേവനരംഗങ്ങളിൽ വിശ്വസനീയമായ നേതൃത്വവും വ്യക്തിമാഹാത്മ്യവും പ്രദർശിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയേണ്ട അനേകരുൾപ്പെട്ട ഒരു സമുദായമാണ് നമ്മുടേതു്. സിറിയൻ ഓർത്തഡോക്സ് സഭയിലെ യുവജനങ്ങളിൽ പലരെയും അടുത്തറിയുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള മാങ്ങാനം ആശ്രമത്തിലെ സാധു മത്തായി അവർകൾ പലതവണ പ്രസ്താവിക്കയുണ്ടായിട്ടുണ്ട് നന്മയും, ത്യാഗസന്നദ്ധതയും കഴിവും ഒത്തിണങ്ങിയിട്ടുള്ള ഇത്രയധികം ചെറുപ്പക്കാരെ മററൊരു ക്രൈസ്തവസമുദായത്തിലും ലഭിക്കയില്ലെന്നു്. നിസ്സീമമായ സാദ്ധ്യതകൾ (potentialities) ഉള്ള സുറിയാനിസമുദായം സമുദായക്കേസു ഉള്ളതുകൊണ്ട് ഇങ്ങനെയുള്ള യുവാക്കന്മാരുടെ കഴിവുകളെ പ്രയോജനപ്പെടുത്താൻ സാധിക്കാതെപോകുകയാണെന്നു അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ പലരും പരിതപിച്ചുകേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ സമുദായം യോജിച്ചു. കേസവസാനിച്ചു. ഏതാണ്ടൊരു തളർച്ചവന്നതുപോലെ എങ്ങോട്ടെന്നറിയാതെ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും നോക്കി

നിൽക്കുന്നുണ്ട്. തിരുമേനിമാരും എന്തൊക്കെയൊ ബദ്ധപ്പാടിൽ കഴിയുന്നുണ്ട്. ഒന്നിച്ചുവരാനും ഒന്നിച്ചു പ്രവർത്തിക്കാനും, സംഘടിതമായി മുമ്പോട്ട് പോകാനും, കഴിയുന്ന ഉന്മേഷം ആരെയും ഭരിച്ചുതുടങ്ങിയിട്ടില്ല. മാനേജിംഗ്കമ്മിററി, അസോസിയേഷൻ, ഇടവകവിഭജനം, ഇങ്ങനെയുള്ള കാര്യങ്ങൾതന്നെ മുമ്പോട്ടുപോയാൽ എന്തെങ്കിലുമപകടങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമെന്ന്ഭയന്നും ആലോചിച്ചും കേസ്സ് കഴിഞ്ഞു വല്ല എനർജിയും (ഊർജ്ജം) അവശേഷിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിനു ചെലവാകുന്നുണ്ട്. യുവസഹജമായ ഉന്മേഷവും, പ്രവർത്തനവും, ദർശനവും ആരെയും അനക്കിവിടുന്നതായി കാണുന്നില്ല. ദൈവം തന്ന സമാധാനത്തിൽ കൂടെ എന്തെങ്കിലുമുദിക്കാതെ തരമില്ലെന്ന് പ്രതീക്ഷിച്ചു കഴിഞ്ഞ ചിലക്കു ഒരു പ്രത്യാശയുടെ കിരണം ഒരിടത്തു് മിന്നുന്നതുകണ്ടു് മലങ്കരസഭക്കു ഒരു മെഡിക്കൽ മിഷ്യൻ പ്രവർത്തനമുണ്ടാകണമെന്നും അതിനു സംഘടിതമായ യത്നങ്ങൾ തുടരണമെന്നും സഭയുടെ കഴിവുകൾ ഉപയോഗിക്കണമെന്നും തോന്നി. സുപ്രസിദ്ധമായ വെല്ലൂരാശുപത്രിയിൽ പ്രശസ്തസേവനമനുഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഡോക്ടർ പി. കോശിയും ആ പ്രാരംഭ ചിന്തകരിൽ ഉണ്ടെന്നു കേട്ടപ്പോൾ ആശ സഫലമാകുന്ന ചില ലക്ഷണവും കണ്ടു. അദ്ദേഹവും സമുദായത്തിലെ ഗണനീയന്മാരായ ചില അംഗങ്ങളുമൊരുമിച്ചു പ. കാതോലിക്കാ ബാവാതിരുമേനിയെ ചെന്നു കണ്ടു. ക്രിസ്തീയസഭയുടെ സ്ഥാപകൻ തന്നെ മെഡിക്കൽ മിഷ്യനറിയായിരുന്നെന്നും, യേശുക്രിസ്തു നിർവഹിച്ചരോഗാതുരസേവനമാതൃകക്രൈസ്തവസഭയുടെ സാക്ഷിത്വത്തിൽ അടിസ്ഥാനപരമായി വർത്തിക്കേണ്ട കാര്യമാണെന്നും തിരുമേനി സ്വതഃസിദ്ധമായ ചമൽക്കാരത്തോടുകൂടി കല്പിക്കയും, തിരുമേനിയുടെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ചു ഒരു പ്രാരംഭാലോചനായോഗം കോട്ടയത്തെ ചിലരെയെല്ലാം ക്ഷണിച്ചു നടത്തുകയും ചെയ്തു. പ്രസ്തുത യോഗത്തിൽ ഒരു അഡ്ഹോക്ക് കമ്മിററിയേയുംതെരഞ്ഞെടുത്തു. ആ കമ്മിററിയിൽ റവ. ഫാദർ ററി. സി. ജേക്കബ്, റവ. ഫാദർ വി. എം. ഗീവറുഗീസ്, മെ. പി. ജെ. മത്തായി, സി. ജെ. കുര്യൻ, പി. സി. കുര്യൻ, കെ. എം. ഈപ്പൻ, ഡോ. പി. കോശി എന്നിവർ അംഗങ്ങളായിരിക്കണമെന്നു യോഗത്തിൽ വന്ന അഭിപ്രായത്തെ അംഗീകരിച്ച് പ. ബാവാ തിരുമേനി അവരെ ഒരു കമ്മിററിയായി നിയമിച്ചു കല്പന പുറപ്പെടുവിക്കയും ചെയ്തുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇത്രയും കണ്ടപ്പോൾ സമുദായം ഒരു പുതിയ പ്രവർത്തനരംഗത്തിലേക്കു സംഘടിതമായി പ്രവർത്തിക്കുവാൻ തയാറായെന്നുള്ള ഒരു പ്രതീതി സമുദായാംഗങ്ങളിൽ പലക്കുമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ കമ്മിററിയുടെ പ്രവർത്തനം അത്ര സുകരമായ ഒന്നായിരിക്കുമെന്നുള്ള അഭിപ്രായം ഞങ്ങൾക്കില്ലെന്നു ഞങ്ങൾ തുറന്നു പറയുന്നതു് കമ്മിററിയെ ഭഗ്നോത്സാഹപ്പെടുത്താനല്ല. ഈ നല്ല കാര്യം വ്യവസ്ഥാപിതമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ കൂടെ പുരോഗമിച്ചു കാണണമെന്നുള്ള അത്യാഗ്രഹംകൊണ്ടു പറയുകയാണ്. ആത്മാർത്ഥതയും കഴിവും വിശ്വസ്തതയും തികഞ്ഞ ഏതാനും പേരെ കമ്മിററിയിൽ പ. ബാവാ തിരുമേനി കല്പിച്ചു നിയമിച്ചതിൽ ഞങ്ങൾ സന്തോഷിക്കുന്നു. പക്ഷെ, കമ്മിററികൾ എന്തെങ്കിലുമൊരു കാര്യം സാധിക്കുകയോ, പണം പിരിച്ചു കൊടുക്കുകയോ, ചെയ്തു കഴിഞ്ഞാൽ പലവിധത്തിലുള്ള പ്രതിബന്ധങ്ങൾ നേരിടുമെന്നുള്ളതു് നിസ്സംശയമാണ്. ഭരണവും പ്രവർത്തനങ്ങളുംസംബന്ധിച്ചുവിഭിന്നങ്ങളായ ആശയങ്ങളും അഭിപ്രായങ്ങളും സമുദായത്തിൽ ഉണ്ടു്. എപ്പിസ്ക്കോപ്പൽ ഭരണം എന്നതാണ് പുരാതനമായ നമ്മുടെ സഭയുടെ ഭരണരീതിയെന്നു് സർവസമ്മതമായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായി വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു. അതുതന്നെ എന്താണെന്നു് വിശദമായും വ്യക്തമായുമുള്ള ധാരണകൾ പലക്കുമില്ല. റോമാസഭ കാണിക്കുന്നതെല്ലാമാണ് എപ്പിസ്ക്കോപ്പൽഭരണമെന്നു് വിചാരിക്കുകയാണ് പലരും. പക്ഷെ റോമാസഭയുമായി സംവാദങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുമ്പോൾ സഭാതലവന്റെ അപ്രമാദിത്വം ശരിയല്ലെന്നും, സുന്നഹദോസിനാണ് പരമാധികാരമെന്നും നാം ശഠിക്കും. സുന്നഹദോസ് എന്നു പറയുന്നതു് എപ്പിസ്ക്കോപ്പൽസുന്നഹദോസ് ആണെന്നു വിചാരിക്കുന്നവരാണ് സഭയിൽ അധികവും. പക്ഷെ മുളന്തുരുത്തി സുന്നഹദോസ് എന്നു പറയുന്നതു് എപ്പിസ്ക്കോപ്പൽ സുന്നഹദോസ് ആയിരുന്നില്ല. സഭാചരിത്രങ്ങളിൽ അയ്മേനികൾ ആദ്ധ്യക്ഷ്യം വഹിച്ച ആകമാനസുന്നഹദോസുകൾ ഉണ്ട്. ശെമ്മാശന്മാർ അതിൽ പ്രതിനിധികളായി സംബന്ധിക്കയും പ്രാമാണികമായി ചർച്ചകളിൽ ഏർപ്പെടുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെ കാണുമ്പോൾ സുന്നഹദോസ് എന്നു പറയുന്നതു് എപ്പിസ്ക്കോപ്പൽ സുന്നഹദോസു മാത്രമാണെന്നുള്ള ധാരണ തെററാണെന്നു് സിദ്ധിക്കുന്നു. രണ്ടു വിധത്തിൽ ധരിച്ചുവച്ചിരിക്കുന്നവരാണ് സഭയിൽ സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തനം നടത്താൻ പോകുന്നതു്. വളരെ വിപുലവും സമുദായ വ്യാപകവുമായ താൽപ്പര്യമുള്ള ഒരു പ്രവർത്തനമായിരിക്കും മെഡിക്കൽ മിഷ്യൻ അതുകൊണ്ടു് സഭയുടെ ഭരണരീതിയെപ്പററി സമുദായ വ്യാപകമായിത്തന്നെ നിലവിലിരിക്കുന്ന ആശയസംഘട്ടനങ്ങൾ ഈ മിഷ്യൻപ്രവർത്തനത്തിലും നേരിടുമെന്നുള്ളതു് നിർവിവാദമാണ്. എപ്പിസ്ക്കോപ്പൽ ഭരണത്തെപ്പററി തിരുമേനിമാർക്കുതന്നെ വിഭിന്നമായ ആശയഗതികൾ ഉണ്ടു്. മെത്രാൻസ്ഥാനത്തേക്കു് കയറിക്കഴിഞ്ഞാൽറോമൻഭരണരീതിയാണ് തിരുമേനിമാർ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതെന്നുള്ള ആരോപണം ശരിയല്ല. അവരേക്കാൾ റോമൻഭരണരീതി വേണമെന്നു ശഠിക്കുന്ന അയ്മേനികളും പട്ടക്കാരും വിരളമല്ലെന്നു് ഞങ്ങൾക്കു് അനുഭവവേദ്യമാണ്. ആർച്ചു ബിഷപ്പ് മാർ ഈവാനിയോസിന്റെ ബഥനി പ്രസ്ഥാനത്തിനുമുമ്പു മുതൽ ഫലപ്രദമായി പ്രചരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ആശയഗതികൾ നല്ലവണ്ണം സഭയിൽ വേരുപ[illegible]ടിച്ചിട്ടുണ്ട്. മെഡിക്കൽ കമ്മിറ[illegible]യിലും ഇങ്ങനെ വിഭിന്നങ്ങളാ[illegible] ആശയങ്ങൾ ഉള്ളവർ കാണും. [illegible]മ്മിററി വിപുലപ്പെടുത്തുമ്പോ[illegible] ശ്ചയമായും അങ്ങനെയുള്ളവരെ[illegible]ൾപ്പെടുത്തേണ്ടിവരും. വളരെ [illegible]ത്മാർത്ഥമായ അഭിപ്രായവ്യത്യാസ[illegible]ങ്ങൾ, ആഴമായി വേരുറച്ചിരിക്കുന്ന[illegible] ഈ വിക്ഷനഗതികൊണ്ടു ത[illegible] നേരിടും. അങ്ങനെയുള്ള അഭി[illegible] യസംഘട്ടനങ്ങൾ വരുമ്പോ[illegible] മ്മിററിയംഗങ്ങൾ വ[illegible] ഷ്ണതയും, ക്ഷമയും [illegible]

ണ്യത്തിലും പരിശുദ്ധാത്മനൽവരത്തിലും സമാർജ്ജിക്കേണ്ടിവരും. ഞങ്ങൾ തരുന്ന മുന്നറിവ് അവരെ ഭയപ്പെടുത്താനല്ല. ഭരണവ്യവസ്ഥാപനപരമായി പ്രത്യേകിച്ച് ഉദിക്കുന്ന ചില സംഘട്ടനങ്ങൾ വരുന്നതിനെ പരിഹരിച്ചു മുമ്പോട്ടു പോകാനും വിശിഷ്ടമായ പാരമ്പര്യങ്ങൾ ഈ പ്രവർത്തനത്തിൽക്കൂടെ സഭയിൽ സൃഷ്ടിക്കാനുമുള്ള ഒരു ഉത്തരവാദിത്വം കൂടെ കമ്മിററിക്കുണ്ടെന്നു് ഞങ്ങൾ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. [illegible]മ്മുടെ യുവജനങ്ങളെയും യുവഡോക്ടർമാരെയും ഈ പ്രവർത്തനത്തിൽ സഹകരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് പോകാനും കമ്മിററിക്കു കഴിയണം. കമ്മിററിയുടെ പ്രവർത്തനത്തിൽ നേരിടുന്ന മററു പ്രതിബന്ധങ്ങളെപ്പററി [illegible]ന്നിട്ടു് പ്രതിപാദിക്കേണ്ടി വരു[illegible]ൾ അങ്ങനെ ചെയ്തുകൊള്ളാം.

അസൂയയ്ക്കു മരുന്നുണ്ടോ?

എം. കുര്യൻ

ബാല്യത്തിൽ ഞാൻ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെവാത്സല്യഭാജനമായിരുന്നുവെന്നിരിക്കട്ടെ. അവരുടെസ്നേഹവാത്സല്യം മുഴുവൻഎന്റെ ചുററിലും കുമിഞ്ഞുകൂടി. അവർ എനിക്കുവേണ്ടിമാത്രം ജീവിക്കുന്നുവെന്നൊരു തോന്നൽ. മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ ജീവിതചലനങ്ങൾ എന്നെ കേന്ദ്രമാക്കിയാണു നടക്കുന്നതു്. അമ്മയുടെ വിരിമാറിൽ സസുഖം ചാരിക്കിടന്നു്, മുലപ്പാൽ മതിവരുവോളം വലിച്ചുകുടിക്കാം. അമ്മയുടെ മടിയിലിരുന്നു് ഉറങ്ങാം. അമ്മതന്നെയാണ് കുളിപ്പിക്കുന്നതും താരാട്ടുപാടി ഉറക്കുന്നതും- എന്തൊരു സ്നേഹമയിയായ അമ്മ! ആ താലോലിക്കലിനു് എന്തൊരു സുഖമാണെന്നോ!

അങ്ങനെ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ സ്നേഹവാൽസല്യങ്ങൾക്കു് ഏകാവകാശിയായി യാതൊരു എതിരാളിയുമില്ലാതെ കഴിയുമ്പോഴാണ് ഒരു പുതിയ സംഭവവികാസമുണ്ടാകുന്നതു്. മറെറാരു ശിശു രംഗപ്രവേശം ചെയ്യുന്നു.അതോടെ അന്തരിക്ഷം ആകെ മാറുകയാണ്. അമ്മയുടെ ശ്രദ്ധ എന്നിൽ നിന്നു പിൻവലിക്കപ്പെടുന്നു. പുതിയ ശിശുവിനെപ്പററിയാണ് അമ്മയുടെ കരുതൽ മുഴുവൻ. ഇതുവരെ എനിക്കു മാത്രമായി ലഭിച്ചിരുന്ന ശ്രദ്ധ മുഴുവൻ പുതുതായി എത്തിയ ശിശുവിലേക്കു പകർന്നുകൊടുത്തുവോ എന്നൊരു സംശയം. അമ്മയുടെ മാർവിടത്തിലും മടിയിലുമെല്ലാം ഞാൻ ഒരു എതിരാളിയെയാണു കാണുന്നതു്. എനിക്കു് അവകാശപ്പെട്ട സ്നേഹപരിചരണങ്ങൾ മുഴുവൻ അപഹരിക്കാനെത്തിയ ഒരു എതിരാളി. അമ്മ ഇപ്പോൾ താരാട്ടു പാടുന്നതു് എനിക്കുവേണ്ടിയല്ല. ഞാൻ തനിയെ പോയിരുന്നു വല്ലതും വാരിത്തിന്നു കൊള്ളണം. പുതിയ ശിശുവിനെയാണ് അമ്മ സ്വന്ത കൈകൊണ്ടു പാലൂട്ടി വളർത്തുന്നതു്. ഞാൻ ഇതെങ്ങനെ സഹിക്കും? എന്റെ നെഞ്ചു വിങ്ങിപ്പൊട്ടുന്നു.

ശൈശവത്തിലെ അസൂയയുടെ ബീജം അവിടെയാണ്. രണ്ടാമതൊരു ശിശു ജനിക്കുന്നതോടെ ആദ്യത്തെ കുട്ടിയുടെ മനസ്സിൽ വളരെ ഗുരുതരമായ ഒരു വിപ്ളവത്തിന്റെ തീജ്വാല ആളിപ്പടർന്നു കയറുകയാണ്. മാതാപിതാക്കന്മാർ കരുതലോടിരിക്കാത്ത പക്ഷം അതു് ആ കുട്ടിയുടെ ആരോഗ്യത്തിലും സ്വഭാവത്തിലും ആഴമേറിയ മുറിവേല്പിച്ചേക്കാൻ മതി.

പുതുതായി പിറന്ന ശിശുവിനെ കൂടുതലായി പരിചരിക്കേണ്ടതു് ആവശ്യമാണെന്നും, അതു വളരെ നിസ്സഹായനാണെന്നും എന്നാൽ അമ്മയ്ക്കു് മൂത്തകുട്ടിയോടുള്ള സ്നേഹത്തിനു് യാതൊരു കുറവുമില്ലെന്നും കുട്ടിയെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കുകയും, ക്രിയകളിലൂടെ കാണിച്ചു ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതൊന്നും ചെയ്യാതെ മാതാപിതാക്കന്മാർ ചിന്താശൂന്യരായി കഴിയുന്ന പക്ഷം ആ നിലപാടു് കുട്ടികളെ നാലുവിധത്തിൽ ഉപദ്രവിക്കാവുന്നതാണ്.

1. എന്റെ ചിന്ത ഈ വിധത്തിലാകാം. "അമ്മ എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നതിൽ നിന്നു വിരമിച്ചിരിക്കുന്നു. അമ്മ വളരെ നല്ല സ്ത്രീയാണ്. ഇപ്പോൾ എന്നെ സ്നേഹിക്കേണ്ടെന്നു വച്ചതു് ഞാൻ വളരെ ചീത്തക്കുട്ടി ആയതിനാലായിരിക്കണം." അതോടെ ഒരു കുററബോധം മനസ്സിനെ പിടികൂടുന്നു. ഇതു് തൽക്കാലം മറന്നുകിടന്നേക്കാമെങ്കിലും, ഭാവി ജീവിതത്തിൽ വളരെയധികം ദുഷ്ഫലം ഉളവാക്കിയേക്കാവുന്നതാണ്. "ഞാൻ ശ്രമിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഒരു പ്രയോജനവുമില്ല. കാര്യമായി എന്തെങ്കിലും പ്രവർത്തിക്കാൻ എന്നെക്കൊണ്ടു് ഒരു കാലത്തും സാദ്ധ്യമാവുന്നതല്ല." ഒരു അപകർഷബോധം മനസ്സിനെ ഭരിക്കുകയായി.

2. മറെറാരു ചിന്താഗതി. "അമ്മ ഇപ്പോൾ എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നില്ല. അതു് എന്റെ കുററമല്ല. അമ്മ ആൾ മാറിപ്പോയി. അമ്മ ചീത്തയായിത്തീർന്നു." ഈ ചിന്താഗതി ഒരു ശത്രുതാബോധമാണു വളർത്തുക. മാത്സര്യവും അനുസരണമില്ലായ്മയും ഇതിന്റെ ഫലമായി ഉണ്ടാകാം. കഠിനമായ ദ്വേഷ്യവും തൊട്ടതിനൊക്കെ കരച്ചിലും. കാര്യം മനസ്സിലാകാതെ . അമ്മ കോപിക്കും,ശകാരിക്കും. അടിക്കുകയും ചെയ്തേക്കാം. ആകപ്പാടെ അലോഹ്യമായി. കുട്ടിയുടെ മനസ്സിൽ ഇതെല്ലാം ആഴത്തിലുള്ള പോറൽ ഏല്പിക്കുന്നുണ്ടു്.

3. മൂന്നാമതൊരു ചിന്താഗതിയുണ്ടു് "എന്തുവന്നാലും വേണ്ടില്ല, എന്നെ പരിചരിക്കുന്നതിനു ഞാൻ അമ്മയെ നിർബന്ധിക്കും." ദേഹത്തു വേദനയായി, സുഖക്കേടായി. ഇതിൽ അധികപങ്കും സാങ്കല്പികമാണെന്നു വരാം. മററു ചിലതു് മനസ്സിന്റെ വിഭ്രാന്തിയുടെ ഫലമായി ഉണ്ടാകുന്നതാകാം. കുട്ടിക്കു് ഉറക്കം ശരിക്കു കിട്ടുന്നില്ല. എപ്പോഴും ദ[illegible]ർ്യം തന്നെ. ആഹാരത്തിനു രുചിയില്ല. വൈദ്യനും മരുന്നും [illegible]ാതെ വേണ്ടിവരുന്നു. പക്ഷെ, [illegible] വല്ലതായിട്ടില്ലതാനും. എന്നും [illegible] രോഗിയായിക്കഴിയുന്നതിനുള്ള [illegible]വിതചര്യക്കു് അടിത്ത[illegible] പാകുകയാണിതു്.

4. മററു ചില കുട്ടികൾ ആശ്വാസത്തിനുവേണ്ടി പിതാവിനെയോ അമ്മൂമ്മയെയോ, പ്രായമായ മററാരെയെങ്കിലുമോ ആശ്രയിച്ചു എന്നുവരാം. ഇതു് മുമ്പത്തെവയോളം തന്നെ ദോഷം ചെയ്യുന്നതല്ല. കാര്യവിവരമുള്ള ഒരു പിതാവ് ശ്രദ്ധിക്കുന്ന പക്ഷം, കുറഞ്ഞു പോയ മാതൃസ്നേഹം നികത്തിക്കൊടുക്കത്തക്കനിലയിൽ പെരുമാറാൻ കഴിയും.

മാതാപിതാക്കന്മാർ നേരത്തെ കൂട്ടി കാര്യങ്ങളുടെ ഏകദേശരൂപം

റോമാസഭ കാതോലികവിശ്വാസത്തോട് കൂട്ടിച്ചേർത്തിട്ടുള്ള സംഗതികൾ

(പോൾ വറുഗീസ് ശെമ്മാശൻ അഡീസ് അബാബ)

സഭൈക്യത്തിന് വിലങ്ങുതടിയായി നിലകൊള്ളുന്ന രണ്ടാമത്തെ പ്രധാന കാര്യം, റോമ്മാസഭ അന്യസഭകളിൽ നിന്നും വേർപെട്ടതിന്റെ ശേഷം, പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുകാരും അവരുടെയിടയിൽ നിന്നിറങ്ങിപ്പോയതിന്നു ശേഷം കാതോലിക വിശ്വാസത്തിൽ അവർ കൂട്ടിച്ചേർത്തിട്ടുള്ള സംഗതികളാണ്. ഇവയിൽ നാലഞ്ചെണ്ണത്തെമാത്രം ഇവിടെ എടുത്തുചേർക്കുന്നു.

(a) ബെസ്പുർക്കാനാ (purgatory). മരിച്ചുപോയിട്ടുള്ള വിശ്വാസികളെ നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനകൾകൊണ്ടും കുർബാന മൂലവും സഹായിക്കാമെന്നുള്ള വിശ്വാസം കാതോലിക സഭകൾക്കെല്ലാമുള്ളതാണ്. എന്നാൽ ബെസ്പുക്കാനാ എന്നൊരു "സ്ഥലം" നമ്മുടെ മനോധർമ്മത്തിൽ നിന്നും സൃഷ്ടിക്കേണ്ടുന്നയാവശ്യമൊന്നും കിഴക്കൻ സഭകൾ കാണുന്നില്ല. പരമാർത്ഥം പറഞ്ഞാൽ ഇക്കാര്യത്തിൽ റോമ്മാസഭയുടെ പഠിപ്പിക്കൽ കുറെ അസംസ്കൃതം (crude) ആണെന്നല്ലാതെ തത്വത്തിൽ നമുക്ക് യോജിക്കുവാൻ വളരെ പ്രയാസമുണ്ടാകേണ്ടുന്നയാവശ്യമില്ല. 1563—ൽ ആണ് ബെസ്പുക്കാനാ വിശ്വാസം റോമ്മാസഭയിൽ ഔദ്യോഗികമായംഗീകരിക്കപ്പെട്ടത്.

(b) പാപമോചനച്ചീട്ടുകൾ (Indulgences) ഇതും 1563—ൽ ത്രെന്ത് സുന്നഹദോസിലാണ് ഔദ്യോഗികമായംഗീകരിക്കപ്പെട്ടത്. പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുകാരെ വെറുപ്പിച്ച പ്രധാനകാരണം ഇതായിരുന്നു. സഭയ്ക്ക് പാപമോചനനൽവരം ദൈവം കൊടുത്തിട്ടുണ്ടെന്ന് കാതോലികസഭകളെല്ലാം വിശ്വസിക്കുന്നു. പക്ഷെ അതെന്തിന് കടലാസിലെഴുതി കച്ചവടം ചെയ്യുന്നുവെന്നേ നമുക്ക് ചോദ്യമുള്ളു. ഇതും യഥാർത്ഥത്തിൽ വളരെ സാരമായ ഒരു പ്രശ്നമാണെന്നെനിക്കഭിപ്രായമില്ല.

(c) അമലോത്ഭവ വാദം. (Immaculate Conception) 1854-ൽ ആണ് ഈ വിശ്വാസം ഔദ്യോഗികമായംഗീകരിക്കപ്പെട്ടത്. തോമസ് അക്വിനാസിന്റെയും വി: ബെർനാഡിന്റെയും അഭിപ്രായത്തെപ്പോലും വിഗണിച്ചാണ് ഈ വിചിത്രവാദത്തെ അവർ സ്വീകരിച്ചത്. യാതൊരു പ്രശ്നവും ഇതുകൊണ്ട് പരിഹരിക്കപ്പെടുന്നില്ല, മററുള്ളവരിൽനിന്നും തങ്ങളെത്തന്നെയകററാനല്ലാതെ കാതോലികസഭകളിൽ മാദ്ധ്യമിക കാലങ്ങളിലെ യൂറോപ്യൻ സഭകളൊഴിച്ച് മററാരും ഇങ്ങനെയൊരുസംഗതിയെപ്പററി ചിന്തിച്ചിട്ടേയില്ല. കാതോലിക വിശ്വാസത്തിന് കടകവിരുദ്ധമാണിത്.

(d) പരസത്തവാദം (Transubstantiation) കുർബാനയിലെ അപ്പത്തിന്റെയും വീഞ്ഞിന്റെയും ബാഹ്യഗുണങ്ങൾ (accidents) മാറുന്നില്ലെന്നും എന്നാൽ അപ്പത്തിന്റെയും വീഞ്ഞിന്റെയും 'സത്ത' (Substance) നിശ്ശേഷം ഇല്ലാതായിട്ട് കർത്താവിന്റെശരീരത്തിന്റെയും രക്തത്തിന്റെയും "സത്ത" വന്നുചേരുന്നുവെന്നുമുള്ള വാദം തോമസ് അക്വിനാസാണ് ആദ്യമായിപ്രചരിപ്പിക്കുന്നത്. "സത്ത"യും 'ബാഹ്യഗുണങ്ങളു'മൊക്കെ ഇന്ന് തത്വശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരെ ചിരിപ്പിക്കുന്നവാക്കുകളാണ്. അരിസ്റ്റോട്ടലിന്റെ തത്വശാസ്ത്രം വേദശാസ്ത്രത്തിൽ ത്തിക്കയററി പാവപ്പെട്ട മനുഷ്യരുടെ ബുദ്ധിയെ വേദനിപ്പിക്കുന്നതെന്തിനോ? ഇക്കാര്യത്തിൽ റോമാസഭ ഓർത്തഡോക്സു സഭകളിൽ നിന്നും വളരെയധികം പഠിക്കാനുണ്ട്. അതിനുള്ള വിനയം ദൈവംതന്നെ അവർക്ക് നല്കട്ടെ.

(e) പാപ്പായുടെ അപ്രമാദിത്വവാദം (1870)

തലയുള്ള കത്തോലിക്കർക്ക് വഹിക്കാൻ പ്രയാസമുള്ള ഒരു വിചിത്രവാദമാണിത്. എന്തെല്ലാം പരമാബദ്ധങ്ങൾ ഇതിന് മുൻപുള്ള പാപ്പാമാർ പറഞ്ഞുപിടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ദൈവത്തിനുള്ള അപ്രമാദിത്വം മനുഷ്യന് നൽകുന്നത് പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുകാരെക്കൊണ്ട് "പാപ്പാ അന്തിക്രിസ്തുവാണ്" എന്നു പറയിക്കാൻ വേണ്ടിയോ?

ഈ അഞ്ചുകാര്യങ്ങളിൽ ഒരു പുതിയ മനോഭാവം റോമാസഭയ്ക്കുണ്ടാകാതെ സഭൈക്യം മുന്നോട്ടു നീങ്ങുകയില്ല.

പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുവിഭാഗങ്ങളുമായുള്ള ബന്ധം

പരമാർത്ഥത്തിൽ വിശ്വാസപരമായി നമുക്ക് ഏററവും അകൽച്ചയുള്ളത് പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുകാരോടാണ്. എന്തെല്ലാം കാര്യങ്ങളിലാണ് വ്യത്യാസമുള്ളതെന്നു പറഞ്ഞു നീക്കുന്നതുതന്നെ ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള കാര്യമായിതോന്നുന്നു. അടിസ്ഥാനംതന്നെ വ്യത്യസ്തമാണ്.

ലൂഥറൻ നവീകരണ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ രണ്ടു തൂണുകൾ വിശ്വാസത്താൽ മാത്രം (Sola fide) എന്നും "വേദപുസ്തകം മാത്രം" (Sola Scriphere) എന്നും ഉള്ള മുദ്രാവാക്യങ്ങളാണ്. ഇവ രണ്ടും അബദ്ധാധിഷ്ഠിതമാണെന്നു കാതോലിക സഭകൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. വിശ്വാസത്തിന്റെയർത്ഥം പ്രമുഖ വേദശാസ്ത്രജ്ഞനായ ലൂഥർ പോലും മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നോയെന്ന് സംശയിക്കുന്നവരുണ്ട്. വിശ്വാസത്താലുള്ള നീതീകരണം എന്ന വിശുദ്ധ പൌലൂസിന്റെ ശൈലി പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുകാർ വളരെയധികം തെററിദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നതായിട്ടാണ് കാ...ോ...ിക പക്ഷക്കാരുടെ നില. ഈ അടുത്ത കാലത്ത് പ്രോട്ടസ്റ്റൻറു പണ്ഡിതന്മാർ എഴുതുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ ...റയൊക്കെ വിശ്വസൈക്യത്തി...ന്റെ പ്രത്യാശയ്ക്ക് വഴിതരുന്നവ ... വിശ്വാസവും കർതൃശരീ... രവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധവും, 'നീതികരണം' ഒരു ആത്മീയതല്പരമാണെന്നും സങ്കല്പിതാവസ്ഥയല്ലെന്നുമുള്ള പരമാർത്ഥവും അവരും അംഗീകരിച്ചുതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്.

"വേദപുസ്തകം മാത്രം" എന്നുള്ളതിന്റെ അപര്യാപ്തത പ്രോട്ടസ്റ്റൻറു വേദശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരൊക്കെ ഇന്നു സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. സഭാപാരമ്പര്യത്തിനു ഒരു സ്ഥാനം കൊടുപ്പാനുള്ള മനസ്ഥിതിയും അവർക്കുണ്ടായിത്തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ വലിയ ഒരു വിഭാഗം പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുകാർ ഓർത്തഡോക്സുകാരും കത്തോലിക്കരും ക്രിസ്ത്യാനികളേയല്ല എന്ന മനോഭാവക്കാരനാണ്. ഇതിനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വത്തിൽ ഗണ്യമായ ഒരു ഭാഗം നമ്മുടേതാണ്. അവരുടെ ഈ വിശ്വാസത്തെപ്പററി പഠിക്കാതെ അവഗണിക്കാനാണ് നമ്മുടെ ജന്മവാസന. എന്നാൽ അവരുടേതു പഠിച്ചവർക്കേ നമ്മുടേത അവർക്ക് പറഞ്ഞുകൊടുക്കാൻ കഴിയൂ. എന്നാൽ നമ്മുടേതിൽ അടിസ്ഥാനപ്പെടാതെ അവരുടേതു പഠിച്ചാൽ പിന്നെ നമ്മുടേതു പഠിക്കാനുള്ള കഴിവുപോലും നമ്മുടെ ചെറുപ്പക്കാർക്കില്ലാതായിത്തീരുന്നതായിട്ടും കാണുന്നുണ്ട്.

ഇതിന്നൊരു പരിഹാരമുണ്ടാകണമെങ്കിൽ നമുക്ക് ഒന്നാന്തരം വൈദിക സെമിനാരികളും ഉയർന്ന കഴിവുകളും സ്വഭാവ സംസ്കാരവുമുള്ള വേദശാസ്ത്രപണ്ഡിതന്മാരുമുണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതിന് ദൈവം നമ്മെ സഹായിക്കുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കാം.

പ്രോട്ടസ്റ്റൻറുകാർ കത്തോലിക്കരേക്കാൾ പഠിക്കാൻ സന്നദ്ധതയുള്ളവരാണ്. പൊതുവേ പറഞ്ഞാൽ താഴ്മയും കൂടുതലുണ്ട്. അവർ ചെവിതരുവാൻതക്ക പാണ്ഡിത്യവും, കഴിവും, സ്വഭാവമഹിമയും നമ്മിലുണ്ടാകുന്നമെന്നുമാത്രം. സ്നേഹത്തോടും വിനയത്തോടുംകൂടെ പഠിപ്പിക്കാൻ കഴിയുന്നർ ഉണ്ടാകണം. വിശ്വാസപരമല്ലെങ്കിലും സാമൂഹ്യമായി റോമൻകത്തോലിക്കരെക്കാൾ നമ്മോടു അടുപ്പമുള്ള പ്രോട്ടസ്റ്റൻറു വിശ്വാസികളും ഇൻഡ്യയിൽ ഉണ്ടെന്നുള്ളത് നമ്മെ സംബന്ധിച്ച ഒരു ഉത്തരവാദിത്വമാണ്.

നമുക്ക് സഭയിൽ സമാധാനം ഉണ്ടായിയെന്നു പറയാൻ സാധിക്കുന്നത്, ക്രൈസ്തവരെയെല്ലാം യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒരു ശരീരത്തിലെ അംഗങ്ങളായിത്തീർന്നു സ്നേഹത്തിലും വിശ്വാസത്തിലും ഐക്യപ്പെട്ട് ലോകത്തെ സേവിപ്പാനും ലോകത്തിനു സുവിശേഷം പ്രഖ്യാപിക്കുവാനും സാധിക്കുന്ന കാലത്താണ്. വളരെയധികം ഇനിയും പ്രവർത്തിപ്പാനുണ്ട്. നാം മാത്രമാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നതെങ്കിൽ ആശയ്ക്ക് വഴിയൊന്നുമില്ല. എന്നാൽ നാം ഉദ്ദേശിക്കുന്നതിലും ആഗ്രഹിക്കുന്നതിലും കൂടുതലായി പ്രവർത്തിപ്പാൻകഴിവുള്ള ദൈവത്തിന്റെ പരിശുദ്ധാത്മാവു പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത്. നമ്മെയും തന്റെ ഉപകരണങ്ങളാക്കിത്തീർക്കുവാൻ തന്റെ കൃപ നമ്മുടെമേൽ തോന്നുമാറാകട്ടെ.

കുട്ടികൾക്കു പറഞ്ഞുകൊടുത്തു മനസ്സിലാക്കുന്ന പക്ഷം, പുതിയ ശിശു തനിക്കു ഒരു കളിക്കൂട്ടുകാരനായി വളർന്നുവരുന്നതു ഔത്സുക്യത്തോടെ പ്രതീക്ഷിച്ച കാത്തിരിക്കാൻ മുൻഗാമിക്കു കഴിയും. മാത്രമല്ല അതിന്റെ നിസ്സഹായതയും അമ്മ അതിനു കൂടുതൽ സമയവും സഹായവും നൽകേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയും മനസ്സിലാകുന്ന പക്ഷം പുതിയ കുട്ടിയെ അച്ഛനമ്മമാരോടൊപ്പം പരിചരിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു സന്തോഷവും ആദ്യജാതനുണ്ടാകാം.

നേരേ മറിച്ച്, എന്താണ് സംഭവിക്കുന്നതെന്നു മുൻകുട്ടി മനസ്സിലാക്കാത്തപക്ഷം, ലോകം മുഴുവൻ തകർന്നടിഞ്ഞുപോകുകയാണെന്നു നിങ്ങൾക്കു തോന്നും. ആരും നിങ്ങൾക്കു വേണ്ടി കരുതുന്നില്ല. സർവത്ര അന്ധകാരം. യാതൊരാശയ്ക്കും മാർഗ്ഗമില്ല!

മറെറാരു വിധത്തിൽ അതു കാണാൻ നിങ്ങളെ തയാറാക്കിയിരുന്നുവെങ്കിൽ, കുടുംബത്തിൽ മറെറാരംഗംകൂടിഉണ്ടായി,കുടുംബം വലുതാകുന്നതു നിങ്ങളെ സന്തോഷിപ്പിക്കുകയേയുള്ളു. കൂടുതൽ സുരക്ഷിതത്വബോധവും സ്നേഹവും ജനിപ്പിക്കുന്ന ഒരനുഭവമാണതു്. അതിനെ ആസ്പദമാക്കിയാണ് നിങ്ങളുടെ ഭാവി നിലകൊള്ളുന്നതു്. സ്നേഹവും സുരക്ഷിതത്വവും നിങ്ങളിൽ വളർന്നു വരുന്ന പക്ഷം, നിങ്ങൾക്കു് ആത്മവിശ്വാസവും ശക്തിയും വർദ്ധിക്കും. മാതാപിതാക്കന്മാരോടും സഹോദരീസഹോദരന്മാരോടുമുള്ള സ്നേഹവും വർദ്ധിക്കും.

നേരേ മറിച്ച്, സ്നേഹസുരക്ഷിതത്വബോധം ചെറുപ്പത്തിലേ നശിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന പക്ഷം, പുതുതായി ജനിക്കുന്ന കുട്ടിയോടു് നിങ്ങൾക്കു് അസൂയയും വിദ്വേഷവും തോന്നും. ഞെട്ടിപ്പിക്കുന്ന അനുഭവങ്ങൾക്കു് അതിടയാക്കിയേക്കാം. സ്നേഹം അസ്ഥിരമാണെന്നും, ലോകത്തിൽ ആത്മാർത്ഥതയ്ക്കു സ്ഥാനമില്ലെന്നും, നിങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുന്നില്ലെന്നു തോന്നുന്നവരെ തിരിച്ചു സ്നേഹിച്ചിട്ടു കാര്യമില്ലെന്നും നിങ്ങൾ ചിന്തിക്കുന്നു.കഠിനമായ നീരസം വളരുകയായി. അതു് കുടുംബത്തിലെ മററു് അംഗങ്ങളോടുള്ള ബന്ധത്തിൽ വിഷം കലർത്തുന്നു. പ്രായമാകുമ്പോഴും ഈ ദൃഷ്യം നിലനിൽക്കുന്നതായി കാണാറുണ്ടു്.

നിങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിൽ ഈ ദുശമായ അനുഭവമുണ്ടായിട്ടുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു പരിഹരിക്കാൻ അമാന്തിച്ചുകൂടാ. കുടുംബം എത്രയധികം വലുതാകുന്നുവോ, അതിലെ സ്നേഹത്തിന്റെ അളവിന്റെ ആകെത്തുകയും അത്രത്തോളം വർദ്ധിച്ചിരിക്കണം. ശിശുസഹജമായ അസൂയയിൽ നിന്നും തെററിദ്ധാരണയിൽ നിന്നും ജനിച്ച നീരസവും വിദ്വേഷവും എന്തിനു് ഭാവി ജീവിതത്തെ കലുഷമാക്കുവാൻ അനുവദിക്കണം?

സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ നമസ്ക്കാരക്രമം

സർവ്വ നമസ്ക്കാരങ്ങളും കൃംതായും കുർബാനക്രമവും ചേർന്നതു് (അച്ചടിയിൽ) 75

കൃംതായും കുർബാനക്രമവും മാത്രം

വിവിധകളറിൽ മെച്ചമായ കാലിക്കോ ബയൻറിംഗ്

പള്ളികൾക്കും സൺഡേസ്കൂളുകൾക്കും വ്യാപാരികൾക്കും ആകർഷകമായ കമ്മീഷൻ

ആവശ്യപ്പെടുക:

മനോരമ പബ്ളിഷിംഗ് ഹൗസ്

പി. ബി. 26 — കോട്ടയം.

“ക്രിസ്തുവിന്റെ ഏകസ്വഭാവം”

(റവ. ഡോ. വി. സി. സാമുവൽ)

നമ്മുടെ സഭ ക്രിസ്തുവിന്റെ ഏക സ്വഭാവവിശ്വാസം അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നതായി നമ്മുടെ ആളുകൾ തന്നെ പറയുന്ന നിലയ്ക്കു് ഈ പദപ്രയോഗത്തിലടങ്ങുന്ന ചില വൈഷമ്യങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

1. നമ്മുടെ വിശ്വാസപ്രസ്താവനകളിൽ രണ്ടു് ആശയങ്ങൾ സാധാരണ കാണാറുണ്ടു്. ഒന്നു്: തമ്മിൽ കലരാതെയും അന്യോന്യം വേർപിരിയാതെയും ദൈവത്വം മനുഷ്യത്വത്തോടുയോജിച്ചു. രണ്ടു്: യോജിപ്പിനുശേഷം ദൈവത്വം, മനുഷ്യത്വം എന്നീ രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങൾ അതതിന്റെ പൂർണ്ണതയിൽ പരിരക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. എന്നാൽ രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങളും യോജിച്ചിരിക്കുന്ന ക്രിസ്തുവിനെപ്പററി “വചനമായ ദൈവം ജഡംധരിച്ച ഒരു സ്വഭാവം” (One incarnate nature of God the Word) എന്നു് നാം നിഷ്ക്കർഷിക്കുന്നു. ഈ പദപ്രയോഗത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്വഭാവം ഒന്നാണെന്നു് നാം പറയാറുണ്ടു്. എന്നാൽ അതുകൊണ്ടു നാം ഏകസ്വഭാവവിശ്വാസികളാകുന്നില്ല.

2. മേൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച പദപ്രയോഗം, 451—ൽ കൽക്കെദൂൻ സുന്നഹദോസു കൂടുന്നതിനു മുമ്പു് സഭയിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്നു. മാത്രവുമല്ല, അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ അതിവ്യാപകമായ വേദശാസ്ത്രവികസനം നടത്തിയ അലക്സന്ത്ര്യായിലെ മാർ കൂറിലോസിനെ കൽക്കെദൂൻ സുന്നഹദോസ് സഭയുടെ മല്പാനായി പ്രഖ്യാപിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ സുന്നഹദോസ് ഈ പദപ്രയോഗത്തെ അംഗീകരിച്ചില്ലെങ്കിലും, ആറാം നൂററാണ്ടിൽ കൽക്കെദൂൻ അനുഭാവികൾ അതിനെ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതിനാൽ “വചനമായ ദൈവം ജഡം ധരിച്ച ഒരു സ്വഭാവം” (One incarnate nature of God the Word) എന്ന പ്രയോഗം സ്വീകരിച്ചാൽ “ഏകസ്വഭാവവിശ്വാസ”മാകുമെങ്കിൽ, ക്രൈസ്തവസഭ ആകമാനം ഏകസ്വഭാവവിശ്വാസികളാണു്.

സിൽ നടന്ന സംവാദത്തിൽ അലക്സന്ത്ര്യായിലെ മാർ ദീയൊസ്കോറോസ് എതിർത്തതു് “രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങൾ” എന്ന പദപ്രയോഗമല്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹം തന്നെ “രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങളിൽ നിന്നുമുള്ള ഏകക്രിസ്തു” (One Christ of two natures) എന്ന പ്രയോഗം അംഗീകരിക്കണമെന്നു് ശക്തിപൂർവ്വം വാദിച്ചു. എന്നാൽ റോമൻ പ്രതിനിധികളുൾപ്പെടെ സുന്നഹദോസിൽ ഹാജരായിരുന്ന ഒരു പങ്കാളുകൾ “രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങളിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ഏക ക്രിസ്തു” One Christ made known in two natures) എന്ന പ്രയോഗം വേണം സ്വീകരിക്കുവാൻ എന്നു ശഠിച്ചു. ഈ രണ്ടാം കൂട്ടരെ ചക്രവർത്തി പിൻതാങ്ങിയതിനാൽ അവരുടെ നില സുന്നഹദോസ് സ്വീകരിച്ചു എന്ന നിലയിൽ കാര്യം പര്യവസാനിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതായിരുന്നു സഭയിൽ പിളർപ്പിനു കാരണം. ഈ ചരിത്രവസ്തുതയിൽ നിന്നും നാം മനസ്സിലാക്കുന്നതു് കൽക്കെദൂൻ സുന്നഹദോസും അനുയായികളും “ദ്വിസ്വഭാവം” അംഗീകരിച്ചു എന്നും, അവരുടെ എതിരാളികൾ “ഏകസ്വഭാവം” അവലംബിച്ചു എന്നും അല്ലല്ലോ. നേരെ മറിച്ചു് അവർ തമ്മിലുള്ള യഥാർത്ഥ വ്യത്യാസം ഒരു കൂട്ടർ “രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങളിൽ” (In two natures) എന്നും, മറേറ കൂട്ടർ “രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങളിൽ നിന്നു്” (of two natures) എന്നും ശഠിച്ചതായിരുന്നു. അതിനാൽ ഇവരിൽ ഒന്നാമത്തവർ ദ്വിസ്വഭാവികളും രണ്ടാമത്തവർ “ഏക സ്വഭാവികളും” എന്നു് പറയുന്നതു് ഒട്ടും തന്നെ ശരിയല്ല.

4. “ഏക സ്വഭാവവിശ്വാസം” എന്നതിനു് ലോകം മനസ്സിലാക്കിവച്ചിരിക്കുന്ന അർത്ഥം, ക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യത്വത്തിനു് വില കല്പിക്കാത്ത ഒരു ചിന്താഗതി എന്നത്രെ. ഇതു് സത്യവിശ്വാസമാണെന്നു് നാം വാദിക്കുകയില്ലല്ലോ, അതുകൊണ്ടു് നമ്മുടെ നിലന്നു നാം തന്നെ പറയുന്നതിനു മുമ്പായി ഈ പദപ്രയോഗത്തിനു് ഒരു പുതിയ അർത്ഥനിർവചനം ചെയ്യണം. ഈ ബുദ്ധിമുട്ടിലൊന്നിനും പോകാതെ, വൈഷമ്യമേറിയ വിശേഷണങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കാതെയിരിക്കുന്നതാണു് നല്ലതെന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നു.

5. നമ്മുടെ നില സത്യവിശ്വാസമാണെന്നു കാണിപ്പാൻ നാം ചെയ്യേണ്ടതു്, യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യത്വത്തിനു് നാം വില കല്പിക്കുന്നുണ്ടെന്നു്, നമ്മുടെ വിശ്വാസപ്രസ്താവനകളുടെയും വേദശാസ്ത്ര പണ്ഡിതന്മാരുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ, തെളിയിക്കുകയാണു്. നമ്മുടെ വിശ്വാസപ്രസ്താവനകളിൽ യേശുക്രിസ്തു പൂർണ്ണ ദൈവവും പൂർണ്ണ മനുഷ്യനുമാണെന്നും, മനുഷ്യത്വം ദൈവത്വത്തിൽ ലയിക്കാതെയും കലരാതെയും, അതിന്റെ തത്വത്തിൽ, പരിരക്ഷിക്കപ്പെട്ടു എന്നും, വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ അതുകൊണ്ടു മാത്രം കൽക്കെദൂൻ അനുയായികളുടെ സംശയം തീരുന്നതല്ല. അദൃശ്യനും അശരീരതരനുമായ ദൈവം ലോകത്തിൽ അവതരിച്ചപ്പോൾ ആ മനുഷ്യത്വം ഒരുപകരണമായി വർത്തിച്ചു എന്നതിൽ കൂടുതലായി ഒന്നും ഈ പ്രസ്താവനകളിൽ കാണുന്നില്ല എന്നായിരിക്കും കൽക്കെദൂൻ അനുയായികളുടെ വാദം. ഇതു ഞാൻ പറയുന്നതു വ്യക്തമായ അറിവോടുകൂടെയാണു്. റഷ്യൻ സഭാംഗവും ഗ്രീക്കു—റഷ്യൻ സഭയിലെ പ്രസിദ്ധിയാർജ്ജിച്ച വേദശാസ്ത്ര പണ്ഡിതന്മാരിൽ ഒരാളുമായ ഒരു മാന്യദേഹവുമായി ഈ വിഷയം ഞാൻ സുദീർഘം സംസാരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹം എന്നോടു പറഞ്ഞതു്, നമ്മുടെ പൗരസ്ത്യസഭകളുടെ വിശ്വാസനിലയെപ്പററി അദ്ദേഹത്തിനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഭയ്ക്കും ഗൗരവതരമായ സംശയമുണ്ടെന്നു തന്നെയാണു്. ഉദാഹരണമായി അദ്ദേഹം മേൽ പ്രസ്താവിച്ച കാര്യം തന്നെ ഉന്നയിച്ചു. അതു ഇങ്ങനെ വിവരിക്കാം. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യത്വം പൂർണ്ണമായിരുന്നു എന്നു സമ്മതിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അവർ തൃപ്തിപ്പെടുകയില്ല. ലോകരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി തിരുമേനി ചെയ്ത രക്ഷണ്യ വ്യാപാരത്തിൽ മനുഷ്യ[...] അതിന്റെ [...]

ഉണ്ടെങ്കിൽ നമ്മുടെ വിശ്വാസപ്രസ്താവനകളിൽ നിന്നും അതു് വ്യക്തമാണോ? ഇതു വ്യക്തമാക്കാത്ത പക്ഷം യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യത്വം മനുഷ്യരക്ഷയ്ക്കു് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നു വരികയില്ല. ഇതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാദം. ചുരുക്കി പറഞ്ഞാൽ, പൂർണ്ണ മനുഷ്യത്വം ക്രിസ്തുവിലുണ്ടായിരുന്നു എന്നു സമ്മതിച്ചാൽ പോരാ; മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ച ദൈവം ആ മനുഷ്യനെ രക്ഷിക്കുവാൻ ലോകത്തിൽ അവതരിച്ചപ്പോൾ ദൈവത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠോദ്ദേശത്തിൽ മനുഷ്യനു കല്പിച്ചിരുന്ന സ്ഥാനം അവനു നൽകിക്കൊണ്ടു മാത്രമാണു് രക്ഷ ഉണ്ടാക്കിയതു്, എന്നു് നമ്മുടെ പിതാക്കന്മാർ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു എന്നു തെളിയിക്കണം. ഇതിനും പുറമെ അദ്ദേഹം ഉന്നയിച്ച വാദങ്ങളെല്ലാമിവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നില്ല. കൽക്കെദൂൻ സുന്നഹദോസ് സ്വീകരിച്ച “രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങളിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ഏകക്രിസ്തു” (One Christ made known in two natures) എന്ന പദപ്രയോഗം കൊണ്ടു് മേൽ വിവരിച്ച ആശയം വ്യക്തമാക്കാം എന്നാണു് ആ സുന്നഹദോസിന്റെ അനുയായികൾ വിശ്വസിക്കുന്നതു്.

6. മേൽ പ്രസ്താവിച്ച ആശയം നമ്മുടെ പിതാക്കന്മാർ സ്വീകരിച്ചിരുന്നു എന്നു കാണിച്ചാൽ മാത്രം, നമ്മുടെ പൗരസ്ത്യസഭകൾ കൽക്കെദൂൻ സുന്നഹദോസിനെ എതിർത്ത നില സാധൂകരിക്കപ്പെടുകയില്ല. ഈ ആശയം പ്രത്യേകം എടുത്തു പറയേണ്ടതാണു്. കൽക്കെദൂൻ സുന്നഹദോസിന്റെ നിശ്ചയം അന്നു ക്രൈസ്തവസഭയിലുണ്ടായിരുന്ന തൊണ്ണൂററി ഒമ്പതു ശതമാനം മേല്പട്ടക്കാരും സ്വീകരിച്ചതായിരുന്നു. അവരിൽ പലരും ചക്രവ[ർത്തി]യെ ഭയന്നോ മററു കാരണങ്ങ[ൾ കൊണ്ട]ലോ ആയിരുന്നു ആ നിശ്ചയ[ത്തെ] സ്വീകരിച്ചതു് എന്ന വസ്തുത ഉന്നയിക്കാവുന്നതാണെങ്കിലും, അ[ങ്ങ]ിനെ ചെയ്തവർ മിക്കവാറും എ[ല്ലാ]വരും തന്നെ അവസാനംവരെയും [...] സുന്നഹദോസിന്റെ അനുയായികളായിത്തന്നെയാണു ജീവിച്ചതു്. [...]വർക്കെതിരായി “പൗരസ്ത്യസഭാ[...]ഭാഗങ്ങൾ സംഘടിച്ച അവസര[...] ആ പ്രസ്ഥാനത്തിനു നേതൃ[...]ത്തതു് പട്ടക്കാരും ദയറാ[...]

ആദ്യകാലത്തു് അവരെ പിൻതാങ്ങുവാൻ കൈവിരലിലെണ്ണുവാൻ മാത്രം മേല്പട്ടക്കാരെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ഈ വിധത്തിൽ രൂപമെടുത്തവയാണു് നമ്മുടെ പൗരസ്ത്യസഭകൾ. അതുകൊണ്ടു് കൽക്കെദൂൻ സുന്നഹദോസു നിശ്ചയത്തിൽ ഉൾക്കൊണ്ടുകിടന്ന വേദശാസ്ത്ര തത്വം നമ്മുടെ പൗരസ്ത്യസഭകൾ സ്വീകരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു കാണിച്ചാൽ മാത്രം ഈ സഭകളുടെ നില നീതീകരിക്കപ്പെടുകയില്ല. നേരെമറിച്ചു്, ആ തത്വം നമ്മുടെ സഭകൾ സ്വീകരിക്കുകയും, നമ്മുടെ സഭകൾ മുറുകെ പിടിച്ച ഏതോ തത്വം സുന്നഹദോസ് അവഗണിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു് വ്യക്തമാക്കിയാൽ മാത്രമേ കൽക്കെദൂൻ സുന്നഹദോസിനെതിരായുള്ള നമ്മുടെ നില നീതീകരിക്കപ്പെടുകയുള്ളു. ദൈവത്തിന്റെ നിത്യസത്യമാണു് സഭയുടെ അടിസ്ഥാനം. അതിലുൾപ്പെട്ടയാതൊരു തത്വവും ഒരു സുന്നഹദോസിനും തിരസ്ക്കരിക്കാവുന്നതല്ല. അങ്ങിനെ ഒരു സുന്നഹദോസ് ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, ആ വസ്തുത ഉന്നയിക്കുവാൻ സഭയുടെ ഏതംഗത്തിനും അവകാശവുമുണ്ടു്. ഈ അടിസ്ഥാനത്തിൽമാത്രമേ കൽക്കെദൂൻ സുന്നഹദോസിനെതിരായി നാമെടുത്ത നില സാധൂകരിക്കപ്പെടുകയുള്ളു.

ഈ ലേഖനത്തിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്ന ആശയങ്ങളാണു്, അഞ്ചും ആറും നൂററാണ്ടുകളിലെ ചില രേഖകളുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ, എന്റെ Ph. D thesis ൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഉദ്ദിഷ്ടകാര്യം മുഴുവനും അതുകൊണ്ടു സാധിക്കുമെന്നു ഞാൻ അവകാശപ്പെടുന്നില്ലെങ്കിലും, എന്റെയും പണ്ഡിതന്മാരായ മററുള്ളവരുടെയും, ഈ വിഷയസംബന്ധമായ ഭാവി പഠനത്തിനു്, അതു സഹായകമായിരിക്കുമെന്നാണെന്റെ വിശ്വാസം.

ഈ ലേഖനം ഉപസംഹരിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി ഒരു കാര്യംകൂടെ പറയട്ടെ. കൽക്കെദൂൻ സുന്നഹദോസിനെ സ്വീകരിക്കുന്നവരും അല്ലാത്തവരും തമ്മിൽ യോജിക്കുന്നതിനു് വേദശാസ്ത്രപരവും അല്ലാത്തതും ആയ നിരവധി പ്രതിബന്ധങ്ങളുണ്ടു്. പ്രതിബന്ധങ്ങളുള്ളതിനാൽ ആ ശ്രേഷ്ഠസാരംഭത്തിനു് നാം ഒരുങ്ങേണ്ടതില്ല എന്നല്ല ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്. നേരെമറിച്ചു്, ഉദ്ദേശമായ ഒരു യത്നത്തിൽ നമ്മുടെ സഭ പ്രവേശിച്ചു കാണണമെന്നു് എനിക്കു് അതിയായ ആഗ്രഹവുമുണ്ടു്. എന്നാൽ ഇന്നത്തെ നിലയിൽ ആദർശത്തിനും, തത്വത്തിനും, വേദശാസ്ത്രവിജ്ഞാനത്തിനും നമ്മുടെ ഇടയിൽ വിലയില്ല. അതിനു സഭ വിലകൊടുക്കുന്ന കാലമുണ്ടാകുമെന്നു

ദി ബാങ്ക് ഓഫ് ന്യൂ ഇൻഡ്യാ (ക്ലിപ്തം)

H. O. തിരുവനന്തപുരം

ചെയർമാൻ മി. കെ. ജോർജ്ജ് ബി.എ.

ശാഖകൾ

ആലപ്പുഴ	കോട്ടയം	പുനലൂർ
ആലുവാ	കോഴഞ്ചേരി	തിരുവല്ലാ
ചാത്തന്നൂർ	കുമ്പനാട്ട്	തിരുവനന്തപുരം
ചങ്ങനൂർ	പന്തളം	വക്കം (കടയ്ക്കാവൂർ)
റെയിൻകീഴ്	പത്തനംതിട്ട	വെണ്ണിക്കുളം
ചിണാകുളം	പെരുമ്പാവൂർ	കൊല്ലം
എറംകുളം	മാവേലിക്കര	വടശ്ശേരിക്കര
കായ		

കെ. ഇ. ചെറിയാൻ

ജനറൽ മാനേജർ.

പ്രതിവാരപ്രഭാഷണം (Thesermon for the week)

അനുഭവത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസം

(എം. തൊമ്മൻ)

"ആദിമുതല്ലുള്ളതും ഞങ്ങൾ കേട്ടതും സ്വന്തകണ്ണുകൊണ്ടു കണ്ടതും ഞങ്ങൾ നോക്കിയതും ഞങ്ങളുടെ കൈ തൊട്ടതും ആയ ജീവന്റെ വചനം സംബന്ധിച്ച്—ജീവൻ പ്രത്യക്ഷമായി ഞങ്ങൾ കണ്ടു സാക്ഷീകരിക്കയും പിതാവിനോടുകൂടെ ഇരുന്ന ഞങ്ങൾക്കു പ്രത്യക്ഷമായ നിത്യജീവനെ നിങ്ങളോട്ട് അറിയിക്കയും ചെയ്യുന്നു—ഞങ്ങൾ കണ്ടും കേട്ടുമുള്ളതു് നിങ്ങൾക്കു ഞങ്ങളോടു കൂട്ടായ്മ ഉണ്ടാകേണ്ടതിനു നിങ്ങളോടും അറിയിക്കുന്നു."

(1യോഹന്നാൻ 1:1–3)

നമ്മുടെ മതത്തേക്കുറിച്ച് ഇപ്രകാരം സംസാരിക്കുവാൻ നമുക്കു കഴിയുമോ? മതവിശ്വാസം കേവലം അന്ധമായ വിശ്വാസമാണെന്നും അതു യുക്തിക്കു യോജിച്ചതല്ലെന്നും പരിപാവനമായി കരുതപ്പെട്ടിരുന്ന സന്മാർഗ്ഗികവും ആദ്ധ്യാത്മികവുമായ മൂല്യങ്ങൾ അനാവശ്യമാണെന്നും പറയപ്പെടുന്ന ഇക്കാലത്തു് അനുഭവയാഥാർത്ഥ്യത്തോടുകൂടി മതത്തിനുവേണ്ടി നിലകൊള്ളുവാൻ നമുക്കു കഴിയുമോ? രണ്ടു കാരണങ്ങളാൽ ഈ ചോദ്യത്തിനു ശരിയായ ഉത്തരം പറയേണ്ടതു് ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു. ഒന്നു്, നമ്മുടെ മതത്തിനു് നാം ജീവിക്കുന്ന ലോകത്തിൽ അവിശ്വാസത്തിന്റെ അന്തരീക്ഷ

പ്രതികൂലിച്ചുകൊണ്ടു നമ്മെ ഉപദ്രവിക്കുന്നവർക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിച്ചും ഇതിനകം ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ആദ്ധ്യാത്മികാബോധം കളയാതെയും ശാന്തമായി നാം കഴിയുകയാണു് നല്ലതു്. ഞാൻ അറിയുന്നിടത്തോളം റഷ്യൻസഭ നമ്മുടെ വിശ്വാസം സത്യവിശ്വാസമാണെന്നു് സമ്മതിച്ചിട്ടില്ല. റഷ്യൻ സഭ നമ്മുടെ വിശ്വാസത്തെപ്പററി വിധിയെഴുതുന്നതിനു കാത്തിരിക്കാതെ, ദൈവത്തിന്റെ സത്യത്തിനു നാം സാക്ഷികളായിത്തീന്നു് റഷ്യൻ സഭയുടെ വിശ്വാസം സത്യവിശ്വാസമൊ എന്നു തീരുമാനിക്കുവാനുള്ള നമ്മുടെ അവകാശം പ്രയോഗിക്കുകയാണു വേണ്ടതു്.

ത്തിൽ, എന്തെങ്കിലും സ്വാധീനശക്തി ചെലുത്തുവാൻ കഴിയണമെങ്കിൽ അതു നമ്മുടെ അനുഭവമാകുന്ന അടിസ്ഥാനത്തിന്മേൽ പണിയപ്പെട്ടതായിരിക്കണം. കടംവാങ്ങിയ ഒരു വിശ്വാസപ്രമാണം ദുർബലമായിരിക്കും. അതു മററുള്ളവർക്കു് ഉത്തേജനം നൽകുവാൻ പര്യാപ്തമായിരിക്കയില്ല. റസ്കിൻ എന്ന ആംഗ്ലേയ സാഹിത്യകാരൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിപ്രകാരമാണു്: "ഒരു മനുഷ്യനു ചെയ്യാവുന്ന ഏററവും വലിയ കാര്യം എന്തെങ്കിലും ഒന്നു വ്യക്തമായി ദർശിക്കുകയും അതു ലളിതമായി മററുള്ളവരെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കുകയുമാണു്. പറയുവാൻ കഴിയുന്ന നൂറുപേരുടെ സ്ഥാനത്തു് ചിന്തിക്കുവാൻ കഴിയുന്ന ഒരാൾ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരിക്കയുള്ളു. എന്നാൽ ചിന്തിക്കുവാൻ കഴിവുള്ള ആയിരം പേരുടെ സ്ഥാനത്തു് ദർശിക്കുവാൻ കഴിവുള്ള ഒരാളേ ഉണ്ടായെന്നു വരികയുള്ളു. വ്യക്തമായ ദർശനം കവിതയും പ്രവചനവും മതവും ഉൾക്കൊള്ളുന്നു." ഇന്നു ലോകത്തിൽ ഏററവും ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതു് യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ വ്യക്തമായി കാണുന്ന ആളുകളാണു്. കാണുന്ന യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ അവർ വാഗ്രൂപേണ വിളംബരം ചെയ്യില്ലെങ്കിൽ തന്നെയും അവരുടെ മുഖഭാവവും പെരുമാററവും പ്രവൃത്തികളും സ്വഭാവവും അവയെ വെളിപ്പെടുത്താതിരിക്കയില്ല. മതം ലോകത്തിൽ എന്തെങ്കിലും സ്വാധീനശക്തി ചെലുത്തണമെങ്കിൽ അതിന്റെ പിന്നിൽ അനിഷേധ്യമായ അനുഭവം ഉണ്ടായിരിക്കണം.

രണ്ടാമതായി ജീവിതത്തിൽ നമുക്കു നേരിടുന്ന വിവിധങ്ങളായ പ്രയാസങ്ങളെയും പരീക്ഷകളെയും ആപത്തുകളെയും ധൈര്യത്തോടും ആത്മവിശ്വാസത്തോടുംകൂടി അഭിമുഖീകരിക്കുവാൻ നമുക്കു കഴിയണമെങ്കിൽ അനുഭവത്തിൽ അടിയുറച്ച ഒരു മതം ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതാണു്. പൗലൂസ് അപ്പോസ്തോലൻ ഗലാത്യക്കെഴുതുമ്പോൾ "എന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളേ, ക്രിസ്തു നിങ്ങളിൽ ഉരുവാകുവോളം ഞാൻ പിന്നെയും പ്രസവവേദനപ്പെടുന്നു." എന്നെഴുതിയതു് ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരനുഭവം ലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ടാണു്. അവ്യക്തവും അശക്തവുമായ ഒരു മതവിശ്വാസം ജീവിതത്തിന്റെ വൈഷമ്യങ്ങളെ വിജയപ്രദമായി അഭിമുഖീകരിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമല്ല. ഗലാത്യയിലുള്ള വിശ്വാസികൾക്കു ക്രിസ്തു അവരുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഉരുവായി അവരുടെ ജീവിതത്തെ സുശക്തമായി നയിക്കുകയും നിയന്ത്രിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരനുഭവം ഉണ്ടാകണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു പൗലോസിന്റെ ആഗ്രഹം. അതിൽ കുറഞ്ഞ യാതൊന്നും ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിക്കു മതിയാകയില്ല. ഈ അനുഭവത്തിന്റെ ദൃഢതയും യാഥാർത്ഥ്യവുമാണു് പുതിയ നിയമത്തിന്റെ പ്രത്യേകത.

മനുഷ്യന്റെ ആശയങ്ങളും അഭിപ്രായങ്ങളും ആദർശവാദങ്ങളുമല്ല പുതിയനിയമത്തിന്റെ പുറങ്ങളിൽ നാം കാണുന്നതു്. "ഞങ്ങൾ കണ്ടും കേട്ടുമുള്ളതു ഞങ്ങൾ നിങ്ങളോടറിയിക്കുന്നു" "ഞങ്ങൾ അറിയുന്നതു സംസാരിക്കുകയും ഞങ്ങൾ കണ്ടിട്ടുള്ളതിനു സാക്ഷ്യംവഹിക്കുകയുംചെയ്യുന്നു." ക്രിസ്ത്യാനികൾ അവരുടെ അനുഭവത്തിനു സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നവരാണു്. "ഞങ്ങൾ കേട്ടതും സ്വന്തകണ്ണുകൊണ്ടു കണ്ടതും ഞങ്ങൾ നോക്കിയതും ഞങ്ങളുടെ കൈതൊട്ടതും ആയ ജീവന്റെ വചനം" എന്നാണു് കർത്താവിനെക്കുറിച്ചു യോഹന്നാൻശ്ലീഹാ പറയുന്നതു്. ക്രിസ്തുമതം പ്രധാനമായി ഒരു തത്വസംഹിതയോ തത്വജ്ഞാനമോ അല്ല; അതു പ്രഥമമായി ഒരനുഭവമാണു്. അതു മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ വ്യാപാരത്തിൽ നിന്നുടലെ[illegible]ത്തതല്ല; അതു ദൈവത്തിന്റെ [illegible]വർത്തനഫലമാണു്. ചില ചരി[illegible] യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളാണു് അതി[illegible] അടിസ്ഥാനം.

ആദിമക്രിസ്ത്യാനികളുടെ അ[illegible]തിരോധശക്തിയുടെ രഹസ്യം അ[illegible]വരുടെ സുദൃഢമായ അനുഭവമായ[illegible]രുന്നു. അവരാരും വലിയ വാഗ്മ[illegible]കളോ വിദ്വാന്മാരോ ആയിരുന്ന[illegible]ല്ല. പൗലോസിനെപ്പോലെ റോമ[illegible] 8—ാം അദ്ധ്യായമോ 1കൊ[illegible]ന്ത്യർ 13—ാം അദ്ധ്യായ[illegible] എഴുതുവാൻ കഴിവുള്ളവര[illegible] ധികംപേർ ഉണ്ടായിരു[illegible]ന്നാൽ പൗലോസ്‌പോലും തനിക്കു ലഭിച്ച അത്ഭുതാവഹമായ അനുഭവത്തെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കാൻ വാക്കുകിട്ടാതെ വിഷമിക്കുന്നതായിട്ടാണു് നാം കാണുന്നതു്. ഭൂമിയുടെ അറുതിയോളം സുവിശേഷം അറിയിക്കുവാനും അന്നത്തെ ലോകത്തിന്റെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കുവാനും നിസ്സാരന്മാരായ ആദിമക്രിസ്ത്യാനികളെ പ്രാപ്തരാക്കിയതു് അവർ അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞു സ്വായത്തമാക്കിയ ക്രിസ്തുവിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യബോധവും ശക്തിയുമാണു്.

പുതിയ നിയമക്രിസ്ത്യാനികൾ യേശുവിനെ നേരിട്ടു കാണുകയും അറിയുകയും ചെയ്തു എന്നതുകൊണ്ടു് അവർക്കു ഈ അനുഭവമുണ്ടായി. ഇപ്പോൾ ജീവിക്കുന്ന നമുക്കു് അതു സാദ്ധ്യമല്ലല്ലോ എന്നു ചിലർ പറഞ്ഞേക്കാം. അവർക്കു സാധിച്ചതുപോലെയോ അതിൽ കൂടുതലായോ നമുക്കു സാധിക്കുമെന്നുള്ളതാണു് നൂററാണ്ടുകളായിട്ടുള്ള ക്രിസ്തീയസഭയുടെ അനുഭവവും സാക്ഷ്യവും. ക്രിസ്തുവിനോടുകൂടെ ജീവിതത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന പരീക്ഷണം ആർക്കും ചെയ്തു നോക്കാവുന്നതാണു്. ദൈവമുണ്ടോ എന്ന പ്രശ്നം തന്നെ ഉദാഹരണമായി എടുക്കുക. ക്രിസ്തുവിന്റെ ശിഷ്യന്മാർ ആ പ്രശ്നത്തിനു പരിഹാരം കണ്ടെത്തിയതെങ്ങിനെയാണു്? ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്വാധീനശക്തിക്കു് അവർ തങ്ങളെത്തന്നെ വിട്ടുകൊടുക്കുകമാത്രമാണു് ചെയ്തതു്. "എന്നെ കണ്ടവൻ പിതാവിനെ കണ്ടിരിക്കുന്നു" എന്നു ക്രിസ്തു അവകാശപ്പെട്ടതിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യത്തിനു് അവരുടെ അനുഭവം സാക്ഷ്യംവഹിച്ചു. വിശ്വാസവും പ്രാർത്ഥനയും വി. കൂദാശകളും [illegible]ഴിയായി യേശുവിന്റെ സാന്നി[illegible]വും സഖിത്വവും അനുഭവപ്പെടു[illegible]ാൻ അന്നെന്നപോലെ ഇന്നും [illegible]ിക്കും. വിശുദ്ധ വേദപുസ്തക[illegible]ന്റെ പുറങ്ങളിൽനിന്നു നമ്മോ[illegible] സംസ[illegible]രിക്കുന്ന ക്രിസ്തു മരിച്ചു ലോ[illegible]ത്തിൽനിന്നു തിരോധാനം ചെയ്ത [illegible]ാളല്ല; പ്രത്യുത ഉയിർത്തെഴുന്നേററു് [illegible]ശ്വാസികളുടെ ഹൃദയത്തിൽ വ[illegible]ിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സജീവനായ [illegible]സ്തു ആണു്. അദൃശ്യനെങ്കിലും [illegible] ഒരാത്മമിത്രത്തോടെന്ന [illegible]ന്നോടു സംസർഗ്ഗം ചെ[illegible] സാദ്ധ്യമാണു്. ന[illegible]ചാരങ്ങളെ അറിയു[illegible]വിനോടുള്ള

നമ്മുടെ സംസർഗ്ഗം മനുഷ്യരോടുള്ള സംസർഗ്ഗത്തേക്കാൾ ആഴമേറിയതും എളുപ്പവുമാണെന്നുള്ളതാണു് പരമാർത്ഥം. ക്രിസ്തുവിന്റെ സ്വാധീനശക്തിക്കു നമ്മേത്തന്നെ വിട്ടുകൊടുക്കുവാനും തന്നേക്കുറിച്ചും തന്നിൽനിന്നു് അനുദിനം പഠിക്കുവാനും തന്റെ പ്രമാണങ്ങളിൽ ധ്യാനിക്കുവാനും തന്റെ കല്പനകളെ അനുസരിച്ചു ജീവിക്കുവാനും നാം തയാറാകുന്നപക്ഷം ക്രിസ്തു നമ്മിൽ ഉരുവാകുന്ന അനുഭവം നമുക്കുമുണ്ടാകും. ഒരു മനുഷ്യനു് ഇതിനേക്കാൾ വലിയ [illegible] നിക്ഷേപം കണ്ടെത്തുവാനില്ല.

വേദവായനക്കുറിപ്പുകൾ

പൗലോസ് ശ്ലീഹാ കൊലോസ്സ്യക്കെഴുതിയ ലേഖനത്തിൽ നിന്നായിരിക്കും ഈ മാസത്തെ വായനകൾ. കൊലോസ്സ്യ എന്ന പേരിൽ ഇപ്പോൾ ഒരു സ്ഥലമില്ലെങ്കിലും അപ്പോസ്തോലൻ എഴുതിയ കാലത്തു് അതു് ഒരു പ്രധാന പട്ടണമായിരുന്നു. എപ്പേസൂസിൽ നിന്നും ഏകദേശം നൂറു മൈൽ അകലെയായിരുന്നു കൊലോസ്സ്യ. അവിടുത്തെ ക്രിസ്ത്യാനികളെ പൗലോസ് നേരിട്ടു കണ്ടിട്ടില്ലായിരുന്നു. അവർ ഉന്നയിച്ച ചില പ്രത്യേകപ്രശ്നങ്ങൾക്കു മറുപടി ആയിട്ടാണു് പൗലോസ് ഈ ലേഖനമെഴുതിയതു്.

തിങ്കൾ. കൊലോസ്സ്യർ 1:1—2

പൗലോസ് കൊലോസ്സ്യ സന്ദർശിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നതുകൊണ്ടു് അവിടെയുള്ള സഭാംഗങ്ങൾക്കു സ്വയം പരിചയപ്പെടുത്തേണ്ട ആവശ്യം നേരിട്ടു. സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുവാൻ എഫേസൂസിൽ നിന്നും കൊലോസ്സ്യയിലേക്കു് എപ്പഫ്രാസിനെ പറഞ്ഞയച്ചതു പൗലോസായിരുന്നു; അതിനു കൊലോസ്സ്യർസഭ പൗലോസിനോടു കടപ്പെട്ടവരും കൃതജ്ഞതയുള്ളവരുമായിരുന്നു. താൻ ഒരു അപ്പോസ്തോലൻ അല്ലെങ്കിൽ ദൈവേഷ്ടത്താൽ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവനും അയയ്ക്കപ്പെട്ടവനുമാണെന്നു് പൗലോസ് ആദ്യമായി അവരെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. പൗലോസ് സമ്പാദിച്ചതോ അർഹിച്ചതോ ആയ ഒരു പദവി അല്ലായിരുന്നു ഇതു്. പ്രത്യുത ദൈവത്തിന്റെ കൃപയാൽ ലഭിച്ച ഒരു ദാനമായിരുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനികളായ നാമെല്ലാവരും നമ്മേക്കുറിച്ചു മനസ്സിലാക്കേണ്ട ഒരു പരമാർത്ഥമാണിതു്. ദൈവത്തിന്റെ വിളിയിലാണു് നമ്മുടെ ക്രിസ്തീയശിഷ്യത്വത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. "നിങ്ങൾ എന്നെ തെരഞ്ഞെടുത്തു എന്നല്ല, ഞാൻ നിങ്ങളെ തെരഞ്ഞെടുത്തു" (യോഹ. 15:16) നാം ആയിത്തീർന്നിരിക്കുന്നതും ഫലപ്രദമായി നമുക്കു ചെയ്യുവാൻ കഴിയുന്നതുമായ എല്ലാം തന്നെ ദൈവം നമ്മിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന്റെ ഫലമാണു്. അഹംഭാവത്തിനോ ആത്മപ്രശംസയ്ക്കോ ഒരു ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ ജീവിതത്തിൽ യാതൊരു സ്ഥാനവുമില്ല. ക്രിസ്ത്യാനിയുടെ ജീവിതം ക്രിസ്തുവിലുള്ള ജീവിതമാണു്.

ചൊവ്വാ. കൊലോസ്സ്യർ 1:3—8

കൊലോസ്സ്യയിലെ സഭാജീവിതത്തിൽ പൗലോസിനു കൃതാർത്ഥത ഉളവാക്കിയ പല കാര്യങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ക്രിസ്തീയ സമുദായത്തിനുണ്ടായിരിക്കേണ്ട രണ്ടു പ്രധാന ലക്ഷണങ്ങൾ ആ സഭയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു.

1) ക്രിസ്തുവിലുള്ള വിശ്വാസം

2) വിശ്വാസികൾ തമ്മിലുള്ള അന്യോന്യസ്നേഹം. യേശുക്രിസ്തുവിനോടും സഹോദരവർഗ്ഗത്തോടും വിശ്വസ്തനായിരിക്കുവാൻ കടപ്പെട്ടവനാണു് ക്രിസ്ത്യാനി. വിശ്വാസവും സ്നേഹവും അഭേദ്യമാണു്. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തോടു സ്നേഹമില്ലാതെയുള്ള ദൈവവിശ്വാസം നിരർത്ഥകവും നിഷ്പ്രയോജനവുമാണു്. അപ്രകാരംതന്നെ, ദൈവവിശ്വാസമില്ലാത്ത സഹോദരസ്നേഹം ആഴമേറിയതോ സുസ്ഥിരമോ ആയിരിക്കയില്ല. നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികൾ നമ്മുടെ മനോബോദ്ധ്യത്തിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുന്നു. നമ്മുടെ വിശ്വാസം യഥാർത്ഥമാണെങ്കിൽ അതു സ്നേഹമാകുന്ന ഫലം പുറപ്പെടുവിക്കാതിരിക്കയില്ല.

ബുധൻ. കൊലോസ്സ്യർ 1:9–14

പൗലോസിന്റെ ഒരു വലിയ പ്രാർത്ഥനയാണിതു്. ഇതിനോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനകൾ എത്ര നിസ്സാരവും നിചവുമാണെന്നു നമുക്കു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടേക്കാം. വിശുദ്ധന്മാരുടെ പ്രാർത്ഥന ഇപ്രകാരമുള്ളതാണു്. രണ്ടു കാര്യങ്ങളാണു് പൗലോസ് പ്രധാനമായി അപേക്ഷിക്കുന്ന

ത്"; ദൈവത്തിൻെറ ഇഷ്ടം അറിയുവാനുള്ള പരിജ്ഞാനവും അതുനിറവേററുവാനുള്ള കഴിവും. നമ്മുടെ പ്രാത്ഥനകൾ പലപ്പോഴും നമ്മുടെ ആഗ്രഹനിവൃത്തിക്കുവേണ്ടി മാത്രമുള്ളവയാണ്. എന്നാൽ നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനയുടെ പ്രധാന ഉദ്ദേശം അതായിരിക്കരുത്. പ്രഥമമായും പ്രധാനമായും പ്രാർത്ഥനയുടെ ഉദ്ദേശം ദൈവഹിതം അറിയണമെന്നും അതു ചെയ്യുവാൻ ശക്തി ലഭിക്കണമെന്നും ഉള്ളതായിരിക്കണം. "കർത്താവേ സംസാരിക്കണമേ, അടിയൻ കേൾക്കുന്നു" എന്നുള്ള മനോഭാവത്തിൽ ദൈവസന്നിധിയിൽ കാത്തിരിക്കുവാൻ നാം പഠിക്കണം. ദൈവത്തിൽ നിന്നു ലഭിക്കുന്ന പ്രചോദനവും നടത്തലും നമ്മുടെ പ്രവൃത്തിയിലും പെരുമാററത്തിലും സ്വഭാവത്തിലും ദൈവത്തിൻെറ സ്വഭാവം പ്രതിബിംബിപ്പിച്ചു കാണിക്കുവാൻ നമ്മെ സഹായിക്കേണ്ടതാണ്. പ്രാർത്ഥനവഴിയായി ഏററവും വലിയ രണ്ടു ദാനങ്ങൾ നമുക്കു ലഭിക്കുന്നു- പരിജ്ഞാനവും, ശക്തിയും.

വ്യാഴം. കൊലോസ്സ്യർ 1: 9—14

നമ്മുടെ പ്രാർത്ഥനകളിൽ സ്തോത്രത്തിനു എന്തു സ്ഥാനമാണുള്ളത്. നാം ദൈവത്തോടുവേണ്ടത്ര കൃതജ്ഞതയുള്ളവരാണോ? യേശുക്രിസ്തുവിൻെറ സുവിശേഷം നമുക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ നമുക്ക് ആഴമായ കൃതജ്ഞത ഉണ്ടാകാതിരിക്കയില്ല. കൃതജ്ഞത ഉളവാക്കുന്ന ഒന്നുരണ്ടു കാര്യങ്ങൾ അപ്പോസ്തോലൻ എടുത്തു പറയുന്നുണ്ട്.

1) നാം ദൈവരാജ്യത്തിനു അവകാശികളും ക്രിസ്തുവിൻെറ ശരീരമാകുന്ന സഭയുടെ അംഗങ്ങളുമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ എല്ലാക്കാലത്തുമുള്ള വിശുദ്ധന്മാരോടു കൂടി ഒരു വിശുദ്ധ കൂട്ടായ്മയിൽ നാം ഒട്ടിച്ചു ചേർക്കപ്പെടുകയും ക്രിസ്തുവിനോടും തൻെറ വിശുദ്ധന്മാരോടും കൂടെ സ്വർഗ്ഗത്തിലെ ജീവിതത്തിലേക്കു നാം വിളിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. 2) നാം അജ്ഞതയിൽനിന്നും അന്ധവിശ്വാസത്തിൽ നിന്നും ഭയത്തിൽനിന്നും വിടുവിക്കപ്പെട്ട് ദൈവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവിൻെറ വെളിച്ചത്തിലേക്കു പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്നു; പാപത്തിൻെറ അടിമത്വത്തിൽനിന്നു പുതിയ ജീവൻെറ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേക്ക് നാം വീണ്ടെടുക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു- ഈ അനുഭവം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ദൈവത്തിനു സ്തോത്രം ചെയ്യാതിരിക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ല.

വെള്ളി. കൊലോസ്സ്യർ 1:15 18

നമ്മുടെ കർത്താവിനേക്കുറിച്ചുള്ള പൗലോസിൻെറ ഏററവും ഉന്നതമായ ഉപദേശങ്ങളിൽ ചിലതാണ് ഇവ. കൊലോസ്യയിലെ സഭയിൽ കർത്താവിൻെറ ആളത്വത്തെക്കുറിച്ചു തെററായ ചിന്താഗതികൾ പ്രചരിച്ചിരുന്നു. വസ്തുമയമായതെല്ലാം തിന്മയാണെന്നും യേശുക്രിസ്തു ദൈവപുത്രനല്ലെന്നും അവർ വിശ്വസിക്കയും പഠിപ്പിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. യേശു ദൈവത്തിൻെറ വെളിപാടാണെന്നും അവൻ അനാദ്യന്തനും, സകലസൃഷ്ടിയുടെയും കാരണഭൂതനും ആണെന്നും അപ്പോസ്തോലൻ ഇവിടെ സമത്ഥിക്കുന്നു. ഈ തത്വത്തിൽ ഉറച്ചു നിൽക്കേണ്ടതു നമുക്കു വളരെ ആവശ്യമാണ്. ക്രിസ്തുമതം പല മതങ്ങളിൽ ഒന്നു മാത്രമല്ല, ക്രിസ്തു ദൈവത്തിൻെറ ഏക പരിപൂർണ്ണ വെളിപാടായതുകൊണ്ട് ക്രിസ്തുമതത്തിനു മററു മതങ്ങൾക്കില്ലാത്ത ഒരു സ്ഥാനമുണ്ട്. ദൈവത്തിങ്കലേക്കുള്ള ഏക മാർഗ്ഗമാണ് അതെന്നു ക്രിസ്ത്യാനികൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനികളായ നമ്മുടെ ജീവിതം ഈ വിശ്വാസത്തിൻെറ യാഥാർത്ഥ്യം വെളിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടോ?

ശനി. കൊലോസ്സ്യർ 1:19—23

സർവ്വസമ്പൂർണ്ണതയുടെയും ഇരിപ്പിടമായ ക്രിസ്തുവിൽ ദൈവം പ്രവൃത്തിച്ചതിൻെറയെല്ലാം ഉദ്ദേശം മനുഷ്യനെ ദൈവത്തോടു നിരപ്പാക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു. മനുഷ്യൻ മറുതലിച്ചു ദൈവത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു. എന്നാൽ ദൈവം മനുഷ്യ ഉദ്ധാരണത്തിനായി മുൻകൈ എടുത്തു പ്രവൃത്തിക്കയും ക്രൂശിലുള്ള ക്രിസ്തുവിൻെറ ബലിയാൽ മനുഷ്യനെ തന്നിലേക്ക് ആകർഷിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ക്രിസ്തു ക്രൂശിൽ ചൊരിഞ്ഞ രക്തമാണ് നിരപ്പിനും സമാധാനത്തിനും വഴി തെളിച്ചത്. ഭൂമിയിലും സ്വർഗ്ഗത്തിലുമുള്ള സകലവും ഈ നിരപ്പിൻ ബലിയുടെ പരിധിയിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു എന്നു അപ്പോസ്തോലൻ പറയുന്നു. വസ്തുമയമായ ലോകം തിന്മയാണെന്നു പഠിപ്പിച്ചവരോടു പൗലോസ് പറയുന്നതു് ഈ ലോകം ദൈവത്തിൻെറ സൃഷ്ടിയാണെന്നും, പാപം അതിനെ മലിനമാക്കിയെങ്കിലും യേശു തൻെറ ബലിയാൽ അതിനെ ഉദ്ധരിച്ചു എന്നുമാണ്. പാപികളായ മനുഷ്യരെ വിശുദ്ധരും നിഷ്കളങ്കരുമാക്കിത്തീർക്കുക എന്നുള്ളതാണ് കർത്താവിൻെറ രക്ഷണ്യമായ വ്യാപാരത്തിൻെറ ഉദ്ദേശം.

ഞായർ. ലൂക്കോസ് 14;16—24

"കാലം തികഞ്ഞു; ദൈവരാജ്യം സമീപിച്ചിരിക്കുന്നു" എന്നു പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ടു കർത്താവു വന്നു എങ്കിലും തൻെറ സന്ദേശത്തെ ശ്രദ്ധിക്കുവാനോ സ്വീകരിക്കുവാനോ തയ്യാറായിട്ടു വളരെ അധികം പേർ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ദൈവത്തിൻെറ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ജനമായ ഇസ്രായേലിൻെറ നേതാക്കന്മാർ ലൗകിക താൽപ്പര്യങ്ങളിൽ വ്യാപൃതരായിരുന്നു. അവർ കർത്താവിനെ
[illegible] പേക്ഷിച്ചെങ്കിലും പാവപ്പെട്ട പ
[illegible] ും അവനെ സ്വീകരിച്ചു. വീഥി
[illegible] ിലും ഇടത്തെരുക്കളിലും നിന്നു
[illegible] ിക്കപ്പെടാത്ത പുറജാതിക്കാ
[illegible] ിനിയും സ്ഥലമുണ്ടായിരുന്നു.
[illegible] കർത്താവിൻെറ രാജ്യം എ
[illegible] മുള്ളതാണ്. എന്നാൽ ആ
[illegible] ത്ഥമായ ആഗ്രഹമുള്ളവർക്കു മാ
[illegible] അതിൽ പ്രവേശിപ്പാൻ കഴി
[illegible] "എന്നെ അനുഗമിക്കുക" എന്നു
[illegible] കർത്താവിൻെറ വിളികേട്ട്
[illegible] നെ [illegible] ത്തിൻെറ നാഥ
[illegible] ശിയുമായി സ്വീകരി
[illegible] ാത്രമേ ദൈവരാജ്യ
[illegible] നം ലഭിക്കയുള്ളൂ.

പള്ളിമണികൾ

കേക്ക്പാത്രങ്ങൾ, ഉരുളി, വാർപ്പ്, പൊലിയാവിളക്ക് [illegible] ചേങ്ങല മുതലായ ഉരുപ്പടികൾ ഭംഗിയായും, ഉത്തരവാദിത്വത്തോടു [illegible] കൂടിയും ചെയ്തു കൊടുക്കുന്നതാണ്.

ബാംഗ്ലൂർ, സേലം, ദേവകോട്ട, രാമനാട്ട് വിരുദുനഗർ മു[illegible]ലായ സ്ഥലങ്ങളിലും, കേരളത്തിലുള്ള അനേക പള്ളികളിലും [illegible] ഞങ്ങൾ വാർത്തിട്ടുള്ള മണികൾ കാണാവുന്നതാണ്. ഞാറല്ലൂർ [illegible] കത്തോലിക്കാപള്ളിയിലേയും, തിരുവല്ലാ പാലിയേക്കര പള്ളിയിലേയും മററും വലിയ മണികളുടെ ശബ്ദം, ഭംഗി ചേരുവ ഇവയെപ്പററിയുള്ള സാക്ഷിപത്രങ്ങൾ ഉൾപ്പെട്ട ഞങ്ങളുടെ കാററലോഗിനു 15 ന. പൈസാ സ്റ്റാമ്പുസഹിതം ആവശ്യപ്പെടുക.

For വള്ളക്കാലിൽ ഇൻഡസ്ട്രീസ്, മാ[illegible]
George Vallakalil B. A. B.[illegible]
(ജനറൽ മാനേ[illegible]

THE CHURCH'S FRONTIERS

By The Rt. Rev. Alexander Mar Theophilus

II

The Vo'untary Evangelistic Association has been organised in every congregation of the Mar Thoma Church to foster such efforts for over 30 years now. It is true that the church in India as a whole has done on'y very little in this respect.

Work through Christian libraries, distribution of Christian literature, sharing of experiences by members of like professions, radio broadcasts and Christian films are to be carried on on a much larger scale than in the past. The object is to lead others to a personal decision to accept the salvation offered in Christ and to keep them growing in the fellowship of the church.

Giving in Time Money and Service

The need for rendering Christian Service in the love of Christ is also to be mentioned. We have to serve the needy through all the channels available to us without counting whether people accept Christ or not. Need is to be the only criterion, as our Lord made it clear in the parable of the Good Samaritan and the scene of the last judgment described in Matthew Ch. 25. Every local congregation is to manifest Christ's love to the needy through some project of service. We have to be concerned with the needs of the people around, and must co-operate with the projects for community service carried on by the local units of the welfare state as loyal citizens of the country.

Areas of responsibility for the local curhch

Another important aspect of our witness to the love of Christ is the giving of our money along with the giving of our time and service. The local congregation is the unit where regular giving has to be taught and practised The Christian recognises that all his possessions are but gifts from God to be used as a sacred trust, and that he is only the steward of what really belongs to God The Old Testament enjoined that tithes should be paid of all that one had. The New Testament bids us give cheerfully and according to our ability for the Lord's work. Some church members in India are already in the eabit of tithing. It has been said that if all members do this, ten persons could support one full-time worker, whether pastor, evangelist, deaconess or other worker in the church. Those groups that have made progress in tithing have sent out far larger numbers of evangelists and missionaries than the others. The fact is to be regretfully noted that it is the established churches that are lagging behind in this respect. It is true that people are responding, but much more has to be done.

In an agricultural community, paying tithes in money will not be as easy as among those who get regular salaries. But tithes can be paid in kind and it would be more appropriate as a token of gratitude for what is received from God's bounty. At present in India, with growing suspicion of foreign missionary help, the need is urgent to make the church financially self-supporting. Those congregations which have been practising self-support and the support of evangelists and other workers through their own contributions have evidenced spiritual vitality and strength.

Into Unreached Areas

The local congregation has responsibility also to send out fulltime workers to areas beyond their normal reach. This does not mean that each congregation is to form its own missionary society. But each congregation has to realise that it belongs to the Apostolic church, and therefore has to partake of the responsibility to send forth men to unreached areas - areas of land and areas of life. In this respect also those who have shared in the responsibility have been abundantly blessed. The church in India has not done much in sending forth evangelists outside their own local communities and provinces. By and large till now this work has been done by foreign missionaries. The ancient church in Kerala has been awakened by the Holy Spirit to this responsibility. During the last fifty years and especially during the last 20 years groups of young men and women have dedicated their lives to go to other language areas, and live in fellowship, rendering voluntary service and have worked for the spread of the Gospel. Such groups are supported by voluntary gifts contributed by praying friends in the church, and token helps given by the church to show its interest and goodwill. This has blessed the local congregations and the church as a whole to a far greater degree than the numbers that have been added from outside the church.

Some local congregations of the Mar Thoma Church have begun to take responsibility to contribute towards the support of workers in the Asrams in India, and the support of the groups from the church now working in Nepal and on the Tibetan border. Groups have been sent forth from the Orthodox Syrian Church to Tadagam, Coimbatore, from the Central Travancore Diocese of the Church of S. India to Pakal, Hyderabad and Patpara in Madhya Pradesh. Work has also been done for a long time by Christians of the Tinnevelly diocese in the former Hyderabad State under the inspiring leadership of the late Bishop Azariah and others. Recently the C. S. I. sent missionaries to Thailand; the United Church of North India has sent missionaries to East Africa. The National Missionary Society of India for over 50 years has been urging the church in India to take up responsibility for evangelistic work and has been working in different areas with help from members of all churches.

With the growing co-operation among the churches in South East Asia, great opportunities are being created for such evangelistic outreach, especially in the countries which Western missionaries are finding it difficult to enter. This is the day for the churches in these

Reg· M 5263

Licence 493

ചർച്ച് വീക്കിലി

countries to rise and send forth men and women with the glad tidings of great joy which shall be to all people. The local congregation is the source and primary unit from which to find the men and the money and send them on this great task. The pastors in the congregations have to give the lead, and men and women, youth and children, have all to work together, so as to make full use of the doors opening before us.

To the Younger Generation

Each new generation places before the church the responsibility to present to them afresh the love of God as offered in Christ. As pointed out in the beginning, it is of the utmost importance that all of the younger generation be not only added as members of the church by baptism, but also be brought to accept Jesus Christ as their Saviour and Lord. Regular teaching and preaching and challenging is necessary to lead them to commit their lives to Him. In India, the Sunday School Union, the Children's Special Service Mission, the Youth for Christ the Methodist Youth Fellowship and other organisations are working for this purpose at present. Care has to be taken that these do not unnecessarily overlap, much less clash with each other. Where each has a special contribution to make, that can be welcomed and utilized profitably under the guidance of the local church, and the supervision of the Church as a whole. In the past there was opportunity in Christian schools for instruction in the Scriptures. Now this is reduced to a minimum, if not completely lost. Christian nurture of the young is therefore becoming increasingly the responsibility of the Christian home and the Church.

The adolescents and youth of today are faced with new challenges and ideologies. Secularism and materialism form the basis of modern society, and of the secular State. Humanism is satisfied with keeping responsibility in society, without caring for the cleansing of the heart, and the means of that cleansing is God's redemptive love. So our youth grow up confused by what they hear in the church, and what they have to face in the secular society. Work among youth is therefore a continuing frontier of the Church. The Gospel has to be presented to the youth related to the problems that they face, and in the language that they can understand, using methods that will attract their attention.

Youth are interested in discussing life situations and problems. So discussion groups would be helpful to them. They also want to do things which are meaningful to them and to the community. Opportunities for such action must be provided. The local church must therefore be not only a place where they meet on Sundays but be the centre of their activity every day. Many young people are not finding church life meaningful to them, and many such are falling away from loyalty to Christ. This is a sad and dangerous situation.

To the Scattered Groups

India is one of the countries passing through rapid social changes. The security of the ancient rural community or the small trading village has been very much disturbed by the flux of modern life. Three new kinds of communities of people created by these changes may be noted: (1) Those who have to move away from their ancestral homes to find new land for agricultural work. (2) Those who have gone to city areas seeking employment in offices, hospitals, schools and colleges. Others are employed in military service and in business. Such groups can be observed throughout India, who have gone from the South which is comparatively more crowded than the North. (3) The growing concentrations in the newly opened industrial areas like Jamshedpur, Bhilai, Sindri and so on.

The problem in these situations is that people are removed from the church to which they have been accustomed and find themselves in small groups where pastoral care for them from their mother church becomes very difficult. Some of them find themselves away from any Christian group, as in some of the new agricultural settlements. Some others find themselves near church groups where the language and forms of worship are quite different from theirs. Some join in such worship but many keep away, out of a sense of strangeness. The result is falling away from fellowship and lapse into irreligion. Most of the churches do not also have funds to put up church buildings for small groups. To city groups permission is often given from their churches to organise worship in their own language and according to the forms familiar to them.

An itinerant ministry in charge of a number of such small groups would be able to render to them pastoral services at least to a limited extent. At the same time it is to be noted that such ministers will be able to reach the groups only a few times each in the year. For the rest of the time local lay leadership has to take responsibility for services, prayer meetings, Bible study and other activities. These scattered groups have also to share in the financial support of the visiting ministers. This pattern is suggested for ministering to small communities of Christians in the scattered villages also, many of which have to join together to be able to support a minister. The importance of lay leadership becomes clear in such situations.

While seeking to worship in forms that are familiar and therefore easier to participate in, these scattered people must be trained to have fellowship with others who worship differently and in other languages than their own. The need for greater co-operation among those who can accept one another as fellow Chris-
tians and therefore members
Christ's one church, is urgent·
we are to present the claims
Christ to India, we have to do
a united front, especially
we are such a small minor
are grateful for what has
ready mad possible under
dance of the Holy Spirit in
India and in the North. Union
not mean uniformity. But re
the unity that is given to us in
we can work for pr[illegible]nting the
sage of salvation even through
efforts of the local co[illegible]
which form the prin
Christ's church in diff

Printed and published by N. M. Abraham B. A. at th Malay Manora